جوجو

ناول

نصیر احمد احمدي

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

*   *   *

ځوارلس کلن هلک تندې واخیست، لاس یې وتپاوه، تشه درۍ وه، سترګې یې رنې کړې، کېناست، له کړکۍ څخه د سپوږمۍ راوتلې رڼا پر بدنۍ لګېدله.

هلک اوبه وځښلې، بېرته اوږد وغځېد، کړپ شو، تړلې بسترې ته یې وکتل، سترګې یې رډې راوختې، خوله یې چیغې ته خلاصه کړه، نه کېده، زبون یې وهل شوی و.

پر لاسونو یې زور راووست، د ولاړېدو سېکه یې ختلې وه.

تر څنګ یې بسترې ته وکتل، هېڅ هم نه و، یو دم ولاړ شو، په کلا کې زوروره ناره راوګرځېده!

_ادې!!!

*   *   *

په دهلېز کې ډېر نارینه غږ واورېدل شو:

_یاالله، ملا صیب راغی.

ښځو منډه واخیسته، یوې تفدانۍ په پښه ووهله، د بلې د ټکري پیڅکه د بدنۍ په ځوښکه کې بنده شوه، ټولې له کوټې ووتې.

دوه تنه راغلل، له عمره پاخه ول، غټې ژېړې لونګۍ یې تړلې وې.

یوه، د پراته هلک لاس ور پورته کړ، یوه شېبه غلی و، بیا یې وویل:

_نبض یې ښه دی.

لاس یې پرېښود، د هلک مخ ته یې وکتل، ورو یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

_ملک صیب! ماته خو د وېرې علامه ښکاري، شونډه يې وتلې ده.

ملک پراته هلک ته کتل....

سړي وويل:

_له څه وخته راهيسې همداسې بېحاله دی؟

ملک ټوخي واخيست، کڅوړنې سترګې يې له اوښکو ډکې شوې، په زحمت يې وويل:

_بس! نيمه شپه يې چېغه کړه! ورغلو، په مټ کې يې تر چوترې ځان را رسولی و.

سړي د سدرۍ (واسکټ) له جېبه قلم را وايست، کوچني چوکاټونه يې وليکل، کاغذ يې ملک ته ونيو!

_د پېريانو علامه ده، خو ته پکر مه خرابوه، دا تاويذ په اوو سرو ټوټو کې ونغاړئ، هلک ته يې ور په غاړه کړئ، خدای به کوي، تاويذ به کوي، د انس و جنس له شره به په امن وي.

ملک کاغذ ور واخيست، ملا ته يې د شلو افغانيو لوټ ونيو، دواړه له کوټې ووتل.

* * *

هلک په دوهم سهار سترګې رڼې کړې، د جارو غږ يو دم ودرېد، يوې پېغلې منډه واخيسته، له چوترې چېغه راغله:

_ملک لالا، تواب په سد راغی!

کوټه له وړو زړو ډکه شوه، ملک او دوه نور نارينه تواب ته نږدې کېناستل، ښځې له وره سره ولاړې وې.

تواب په وېره يوې بلې خواته کتل...

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

ملک د هغه لاس ور پورته کړ، په خپل ټټر پورې یې ټینګ ونیو، په خوند یې وویل:

_توابه زویه! زه یم، ملک لالا دې.

ویې ټوخل، یوې ښځې په بیړه توفدانۍ ورته ونیوله.

هلک هماغسې وارخطا سترګې رغړولې.

ملک په زوته وویل:

_بلا ! وه بلا!

یوه ډنګره ښځه رامخته شوه، خړ ټکری یې پر مخ ور کش کړ، غلې ودرېده:

_څه وایې ملک لالا ؟

_زوی ته دې شېدې راوړه.

ښځه په بیړه له کوټې ووته.

ملک، تواب تر غومبري کش کړ، یو دم یې وخندل:

_اه! د ملک لمسی او دومره وېره. زړور اوسه، زه، پلار او تره دې، ټول دلته یو.

هلک هماغسې سترګې رغړولې.

ښځینه وارخطا غږ واورېدل شو:

_هه! دا دی!

ملک له شیدو ډک ګیلاس ور واخیست، د تواب خولې ته یې ور ووړ، هلک مخ واړاوه.

ملک وویل:

_وڅښه!

تواب ور ونه کتل.

ملک په عمر پاخه ځوان ته مخ ور واړاوه، ورو یې وویل:

_باتوره زویه! یوازې به یې پرېږدو.

درې نارینه ولاړ شول.

ملک ناره کړه:

_بلا، وه بلا!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځې په رېږدېدلي غږ وويل:

_څه وايي ملک لالا!

_په کړاسي (هلک) پام کوه!

د ښځې د ټکري پيڅکې لړزېدلې.

ټول له کوټې ووتل، ښځې په بيړه دروازه پورې کړه، ورغله، د هلک سر يې په غېږ کې ونيو، په چيغو چيغو يې وژړل...

تواب وويل:

_ادې، اوس ښه يم.

ښځې د خپل زوی پر تندي شونډې کېښودې. په ژړا کې يې وويل:

_زما خو دې لړمون خوړين که.

وروسته يو دم ولاړه شوه، له خړ دېواله يې يو چوکاټ شوی عکس را ښېل کړ، په عکس کې يوه نوراني بوډا اوړده، سپينه ږيره نيولې وه، پر دواړو اوږو يې کوترې ناستې وې، پر غاړه يې شنې، زرغونې مرۍ را ځړېدلې . ښځې عکس ښکل کړ، د هلک پر ټټر پورې يې وموښه، له ځان سره يې وويل:

يا غوث الاعظمه! را رسېږه.

بيا يې گيلاس ور واخيست، د زوی خولې ته يې ورنږدې کړ، هغه دوه، درې غوړپه شيدې وڅښلې، ورو يې وويل:

_ادې! اجبه بلا مې وليده.

ښځې په حيرانۍ ورته کتل:

تواب وويل:

_يوه لوښت، ژوندی شی پر بسترې ناست و، د پلاستيک غوندې روڼ برېښېده، لاسونو او پښو يې درې، درې گوتې درلودې، يوه سترگه يې وه، هغه هم په تندي کې.

ښځې د هلک پر بغور شونډې کېښودې، ورو يې وويل:

_اه ! زويه! ځينې خوبونه درانه وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

د تواب تندی تریو شو:

_په کوران که درواغ درته وایم، په خپله مې ولید، د انګورو د پاڼو غوندې غوړېونه یې وو.

ښځه ورو ولاړه شوه، عکس یې په احتیاط را وځړاوه، ویې ویل:

_ځم چې غوږ پاستی درته راوړم.

* * *

توپ باغ ته واوښت، هلکان دېوال ته غلي کېناستل، یوه وویل:

_دا د توپ بازۍ له پاره ښه ځای نه دی، تېره ورځ هم همدا کانه راباندې وشوه، له باغوانه په منډه را خلاص شوو.

بل په خبره کې ورولوېد:

_تا توپ تر دېوال واړاوه، ته به یې را اخلې.

_نه.

ټول غلي شول.

یوه وویل:

_تواب ته څه نه وایي، باغوان، له ملک کاکا سترګه کوي.

تواب د مکتب بکس دېوال ته ودراوه، یو هلک په بیړه ولاړ شو، د دواړو لاسونو ګوتې یې سره ور وستې، تواب پښه پرې کېښوده، غبرګ لاسونه یې د پخښې سر ته ورسېدل، پښې ته یې زور ورکړ، له پورته مړې لوټې راولوېدې، درب شو، تواب په باغ کې و.

غلی کېناست، مخامخ یې وکتل، د مڼو ګڼې ونې ولاړې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

مخکې لاړ، اوږه یې د یوې ونې څانګې ته سیخه شوه، لاندې، په شنه رشقه کې څو نیمخامه مڼې ولوېدې.

پرېووت، سپینه جنت کوکۍ (پتنګ) والوته، د رشقې شنې پاڼې یې سترګو ته ودرېدې، سر یې پورته کړ، د ونو تر سپېرو تنو ور هاخوا د چنار له لښتو جوړه ځاله ښکارېده.

په بیړه یې شاوخوا وکتل، د توپ درک نه و.

کیڼ لاس ته تاو شو، کوهي ته یې وکتل، توپ د اوبو د را ایستلو ماشین ته نږدې پروت و.

ځیر شو، کوهي ته د کوزېدو زینه ماته وه.

تواب یوه شېبه ودرېد، بېرته یې د دېوال خواته مخه کړه، درب شو، توپ یې پښو ته ولوېد.

تواب چیغه کړه، مخامخ پر دېوال ورغی، ټوپ یې کړل، لاسونه یې د دېوال سر ته ورسېدل، بېرته شاپه تخته پرېووت، یوه لویه لوټه راغله، ځان یې خنګ ته کړ، لوټه باد شوه.

باغوان ناره کړه!

_څوک یې؟

تواب د باغ د دروازې خواته منډه ور واخیسته، له مچلوغزې وار شوې ډبره یې تر غوږ تېره شوه، هلک ښوی له باغه ووت.

کور ته راغی، مور یې مخې ته ورغله، خو یو دم ځای پر ځای ودرېد، په چوتره کې ملک ناست و.

تواب کوټې ته لاړ، زړه یې خولې ته راغی، توپ کټ ته نږدې پروت و.

د هلک تبه شوه، پلار یې ډاکټر ته بوت، ماسختن له خویندو سره پرېووت.

سهار یې سترګې ورغړولې، سترګې یې رډې راوختې، په غاب کې مالټې پرتې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

کړپ شو، هلک پر خپل سر کمپله ور کش کړه، د کمپلې تر چولې يې ور وکتل، له سپينو خيرنو پايڅو تورې ډنګرې پښې راوتلې وې. ژر يې مخ لوڅ کړ، مور يې په کاچوغه کې دوا اچوله.

تواب په بيړه وويل:

_مالتې.

غولي ته يې وکتل، هېڅ هم نه و.

ښځې وويل:

_تر تا مې ځار کې، مالټو ته دې زړه شوی؟

د تواب سترګې رډې راختلې وې.

ښځې د هغه پر تندي لاس کېښود، ورو يې وويل:

_په دې ځوړموني (پسرلي) کې مالتې له کومه شوې.

تواب غولي ته کتل. بيا يې دوا وخوړه، غلی پرېووت.

ساعت وروسته ولاړ شو، په چوتره کې يې نيکه د چيلم نلکۍ خولې ته نيولې وه، بوډا يو دم وخندل، له خولې يې سپين لوګی راووت، هلک يې تر لاس کش کړ، پر ځنګانه يې کېناوه، په خوند يې وويل:

_اوس لکه چې ښه يې؟

تواب خپل نيکه ته وکتل، لا يې پر شونډو له پرتو سپينو برېتو څخه خړ لوګی راووت.

تواب ورو وويل:

_ځم، له هلکانو مې د مکتب بکس راوړم.

ملک يودم چيغه کړه:

_بلا، وه بلا!

ښځه په بيړه راغله.

بوډا ټوخي واخيست، په زحمت يې وويل:

_بکس راوړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

ښځه کوټې ته ننوته.
بوډا وخندل:
_بکس دې د عطاګي زوی راووړ، ویل یې چې په خاورو کې درنه پاتې و.
تواب غلی و.
بوډا وویل:
_له چا سره خو به دې نه و ي خوړلي؟
هلک د (نه) په بڼه سر وښوراوه.
ښځې وویل:
_هه!
تواب ور وکتل، مور یې بکس ورته نیولی و.
ورو ولاړ شو.
بوډا وخندل:
_چېرته؟
_ځم، کورنۍ وظیفه مې نه ده لیکلې.
تواب کوټې ته لاړ، کتابچه یې را واړوله، سترګې یې رډې راوختې، ورکړل شویو پوښتنو ته سم ځوابونه لیکل شوي ول.
بله کتابچه یې وکته. سوالونه حل وو.
ځان یې په کمپله کې ونغاړه، غلی کېناست.
قلم وخوځېد، تواب په راوتلو رډو سترګو ورته کتل. د کتابچې پاڼه واړول شوه، قلم ولیکل:
_له ما مه وېرېږه.
تواب دېوال ته ور وښویېد.
قلم ولیکل:
_مرسته غواړم!

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

هلک په ماته ګوډه ژبه وويل:

_ته، ته، څوک يې؟

ولیکل شول:

_د يوه لیرې ستوري اوسېدونکی.

هلک لړزې اخیستی و.

قلم ولیکل:

_زړه دې غټ ونیسه.

پر کتابچې لنډه رڼا راوګرځېده، رڼا د بوړبوکۍ غوندې پر خپل ځان را تاو شوه، يوه لوېشت ژوندی موجود ولاړ و.

موجود وويل:

_ماته جُوجُو ويلی شې.

تواب خپل ځنګنونه پر ټټر پورې ټینګ نیولي وو.

د جُوجُو د مردکۍ غوندې شنه سترګه وځلېده، په خوند يې وويل:

_هله نو، ډارن هلکان مې نه خوښېږي.

تواب غلی و.

د چرګې کوټ کوټ ته ورته غږ پورته شو:

_کوټ، کوټ، کوټ...

جُوجُو وويل:

_دا زموږ خندا ده.

غلی شو، په خوله کې يې د دواړو لاسونو نرۍ ګوتې ننه ایستې، خوله يې دواړو خواوو ته تر غوږو پرې شوه. په جدي انداز يې وپوښتل:

_ښه ښکارم؟

هلک په وېره ورته کتل:

جُوجُو وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

_سمه ده، که دې خوښه نه وي، نو زه درنه ځم، هیله لرم چې تر تا زړور انسان پیدا کړم.

یودم ورک شو.

تواب په بیړه له کوټې ووت، په چوتره کې ودرېد، نیکه یې په تېره بیاتي د پزې وېښته اخیستل.

کلا ته یې وکتل، پلار یې د تراکتور په ماشین کې گوتې وهلې.

بېرته کوټې ته لاړ.

غلی کېناست.

غږ یې واورېد:

_تراکتور نه شي جوړولای.

تواب سترگې ورغړولې، هېڅ هم نه و.

په رېږدېدلې غږ یې وویل:

_تا خراب کړی دی؟

سپینه رڼا پر خپل ځای را تاوه شوه، جُوجُو نری سیم پر غولي کېښود.

هلک په وېره وویل:

_ته ولې داسې کوې؟

جُوجُو پر غولي پروت توپ ته پښه ور وغځوله، درب شو، د لاټین نرۍ شیشه لاندې را تویه شوه.

تواب چیغه کړه!

_له دې ځایه ورک شه.

جُوجُو وخندل:

کوټ کوټ کوت...

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

ليکوال: نصيراحمد احمدي

هلک پيالې ته لاس کړ، پياله سيخه پر جُوجُو ورغله، د جُوجُو بدن دوه نيمه شو، يوه برخه يې تر پيالې پورته پاتې شوه او بله هم لاندې. بېرته يې د بدن دواړه ټوټې سره ورغلې، خندا يې زور ونيو:

کوټ، کوټ ، کوټ ....

تواب ودرېد، د کوټې دروازه په خپله پورې شوه.

جُوجُو وويل:

_تاوان مې نه خوښيږي، خو په يوه شرط، مرسته راسره وکړه!

ماتې کوکۍ (د ښيښې ټوټې) ټولې شوې، ځراغ ودرېد، جوړه شيشه ور ولوېده.

تواب جُوجُو ته وکتل، نه جُوجُو و او نه هم نرى سيم. ، له سرايه د تراکتور د چالانېدو غږ راغی. بېرته سپينه رڼا پر ځان را وگرځېده، جُوجُو وويل:

_ستاسو په حساب پوره دوې مياشتې دلته وم، ته مې ځارلې، تر نورو زړور راته واېسېدلې.

تواب په رېږدېدلي غږ وويل:

_څه مرسته؟

جُوجُو پر خړ دېوال لاس تېر کړ، د کمپيوټر د سکرين غوندې لويه پرده راغله، عکس و، د جُوجُو غوندې موجود ښکارېده، خو تر جُوجُو په ونه لوړ و، نيم گز، يا تر دې يو څه ډېر.

جُوجُو وويل:

_دا زموږ د مکتب مدير دی، په عکس کې دومره بد نه ښکاري، خو له نږدې يې مه ووينې، زړه به دې وچوي. بس، که په درس کې بې خونده وې، نو د غږ په ماشين کې دې اچوي.

جُوجُو غلی شو، يو دم يې وخندل:

_کوټ، کوټ ، کوټ...

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

تاسو په مکتب کې لنبتې خورئ، خو موږ درد نه احساسوو، د جزا له پاره مو په یوه ماشین کې بړدي، د غږ ماشین ورته وایي، اواز یې لوی عذاب دی، بنیادم یې د اورېدو تاب نه لري.

جُوجُو یوه شېبه غلی و، بیا یې وویل:

_اصلي خبره پاتې شوه، زه باید پنځم صنف ته لاړ شم، د کامیابۍ یو شرط دا دی چې د نورو ستورو د اوسېدونکو په اړه به تحقیق کوم. ملګري مې په کایناتو کې سره تیت شول، ما هم ځمکه ومونده، لومړی ایران ته لاړم، د مکتب یوه زده کونکي ته مې ځان ور وښود، زړه یې ودرېد. بیا مې ستاسو وطن ته مخه کړه، دا کلی مې ومونډ، خو که ته هم مرسته راسره ونه کړې، نو مجبور یم چې بل ځای پسې وګورم.

تواب په حیرانۍ ورته کتل.

جُوجُو پر دېوال لاس تېر کړ، سکرین ورک شو.

ویې ویل:

_ (نه) مه راته وایه.

تواب غلی و.

جُوجُو وویل:

_دوې ورځې په مکتب کې درسره وم، اوف، دې ته نو درس نه شو ویلای. ماشومانو یوازې کاغذي طیارې جوړولې، د معلمانو له خولو د چایو پیالې نه لیرې کېدې، خو موږ داسې نه یو، زحمت باسو، ستاسو په حساب په پنځوس کاله کې ایله پینځم صنف ته راورسېدم.

تواب په حیرانۍ ورته کتل.

جُوجُو وویل:

_ستاسو پنځوس ورځې، زموږ یوه ورځ ده، زموږ ټول کال، سل ورځې وي.

یودم یې وخندل:

_ پوښتنه دې ونه کړه چې څنګه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

تواب غلی و...

_خیر، زه به درته ووایم، زموږ ستوری تر څمکې سل ځله لوی دی، خو کوچنۍ لمر لرو، ځکه مو ستاسو په حساب، ستوری په پنځوسو ورځو کې یو ځل پر خپل محور راگرځي.

تواب ورو ووېل:

_نوته څو کلن یې؟

په خپل حساب لس کلن، خو ستاسو په حساب سلو ته رسېږم.

_نو تاسو څو کاله عمر کوئ؟

موږ ناروغي نه لرو، هر یو مو سل کاله چې ستاسو زر کاله کېږي، عمر کوي.

_اوبیا؟

_چې وخت مو پوره شو، په خپله اور اخلو.

_نو زه څه مرسته درسره کولای شم؟

_بس، ډېر دې نه پاذابوم، کله کله مالومات راکوه! اوس باید لاړ شم، ماخستن راځم، خو گوره، په خپله کوټه کې به یوازې یې.

جُوجُو ورک شو.

* * *

تواب ماخستن خپلې کوټې ته لاړ، مور یې پسې ورغله، خو ده ویل چې نه وېرېږم.

په کمپله کې پروت و چې سپینه رڼا شوه.

جُوجُو وار له واره پر دېوال لاس تېر کړ، د کمپیوټر غوندې سکرین ته یې گوته ونیوله، ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

_زموږ خط نه شي لېدلی، برقي حروف دي، خو زه به د خپل تحقیق یوه برخه درته ولولم.
ستاسو د څنګ په کلي کې یو واده و، د ډوډۍ په وخت کلا ته یو زلمی راغی، دیارلس، څوارلس کاله به یې درلودل، خپله خور یې پسې غوښته، خو د کور خاوند یوه روپۍ کړ، ویل یې چې نا محرمه یې، په منډه یې له کوره و ایست، خبره خلاصه نه شوه، د کور خاوند د باندې پسې ورغی، کلیوالو ته یې وویل، څو کسه پر هلک ور ټول شول، دومره یې وډباوه چې له اخه، ټوخه ولوېد، ویل یې چې زموږ خویندو، میندو ته دې کتل. خو ماسپښین په همدې سرای کې دوو پیاوړو ځوانانو ډول واهه، پېغلې پرې راګرځېدې، نه یې ځانونو ته پام وو او نه هم ټکریو ته، له څرخ سره به سپینې غاړې او خلاص ټټرونه ښکاره شول.
جُوجُو غلی شو، یو دم یې تواب ته وکتل، ویې ویل:
_پوښتنه، دا دوه ځوانان څوک ول؟
هلک په حیرانۍ ورته وکتل:
_ډمان
_له ټول کلي سره خپلوي لري؟
_نه
_محرم دي؟
_نه، خو په سیالانو کې یې نه ګڼو.
جُوجُو وخندل:
_کوټ کوټ کوټ... اه، نږدې دی چې له ډېرې خندا اور واخلم.
یودم غلی شو، پر شیشه یې لاس تېر کړ، ویې ویل:
_ستا ځوابونه مې ولیکل، د تحقیق استاد به مې حیران شي، ماشوم محرم نه دی، خو دوو پیاوړو ځوانانو ته نځېدا محرمه ده. کوټ، کوټ، کوټ.... جُوجُو بچو، سم ځای ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

راغلی یې، د تحقیق له پاره تر دې حیرانوونکي خلک نه شې موندلی. د دوی هر څه د سیالانو له پاره دي.

یودم غلی شو، ویې ویل:

_ګڼ کور مو دی، ټول مې وګڼل، نولس تنه یاست، څه سره کېږئ؟

تواب وویل:

_هغه چې ژېړه لونګۍ تړي، ډېل سپین برېتونه یې دي او ملک لالا ورته وایي، نیکه مې دی. چاچې تراکتور جوړاوه، هغه مې پلار دی، هغه بل ډنګر سړی مو تره دی، اته اولادونه لري، پنځه لوڼې او درې زامن.

_او تاسو؟

_زه او پنځه خویندي.

_ښه نو، اوس باید خپلې سفینې ته لاړ شم.

تواب په حیرانی وویل:

_سفینه؟

_ستاسو په چوتره کې مې یوه ګرده جالۍ ولېده، بس لکه ټوکری، کورت یې لمر ته پکې ایښي وو، سفینه هماغه رقم شکل لري، ځمکې ته پکې راغلم.

_نو چېرته ده؟

په غونډیو کې مې یو ځای پټه کړې ده، اوس ځم، خو سبا به ټوله ورځ درسره یم.

جُوجُو ورک شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

د سهار د چايو له پاره په چوتره کې دسترخوان هوار شو، نيکه بر سر، بالښت ته ډډه ووهله، ورپسې يې دوه زامن ځړېدلي سرونه غلي کېناستل، بيا تواب او درې نور هلکان راغلل، ټول د بتانو په څېر بې حرکته ول.

چوپه چوپتيا وه،کله کله به نيکه وټوخل، پيشو به ميو کړل، له غوجلې به د غوا رمباړه راووته.

پټنوس وربېږدېد، يوې پېغلې پيالې پر غولي کېښودې، بلې توره چايجوشه راوړه.

د تواب پلار چايجوشې ته لاس ور وغځاوه، پياله يې ورته ونيوله، نيکه يودم چيغه کړه!

_بلا ، وه بلا!

د تواب مور په بيړه راغله، ودرېده، ټکرى يې پر مخ ورکش کړ، په خواره خوله يې وويل:

_څه وايي، ملک لالا؟

_سترګې لرې که نه، ساده چاى دې راوړى دى.

ښځې د خپل خاوند په لاس کې نيولې پيالې ته وکتل، په رېږدېدلي غږ يې وويل:

_خو ما نجلۍ ته د شيدو له چايو ډکه چايجوشه ورکړه.

د بوډا تندى تريو شو:

_نو زه دورواغ وايم!

ښځې منډه واخيسته، شېبه وروسته نيکه د شيدو له چايو ډکه پياله خولې ته نيولې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

د تواب اوږه درنه شوه، تر څنګ یې ور وکتل، هیڅ هم نه و.

تواب ورو وویل:

_ته وې؟

ناستو کسانوپه حیرانۍ تواب ته وکتل، هلک وارخطا شو، په بیړه ودرېد.

نیکه وویل:

_پیاله دې ډکه ده.

_زړه ته مې نه کېږي. ناوخته دی، مکتب ته ځم.

کوټې ته یې منډه کړه، بکس یې را واخیست او له کلا ووت.

د جُوجُو غږ یې واورېد:

_که پولې ته وخېژې نو ښه به وي، لوند خیشت دې کړم.

تواب خپلو پښو ته وکتل، پایڅې یې لندې وې، دی په لنده شوتله کې روان و.

شاته تړلی بکس یې دروند شو، جُوجُو وخندل:

_دا ځای بد نه دی.

د هلک تندي ګونځې پیدا کړې:

_تا باید چایجوشه نه وای بدله کړې.

جُوجُو وویل:

_یوه پوښتنه؟

_وایه.

_نجونو او ښځو ساده چای خوړ، خو نارینه وو او هلکانو ته د شیدو له چایو ډکه چایجوشه ور وړل شوه، ولې؟

تواب وویل:

_نیکه مې وایي چې هغوی نجونې دي، بلا یې نه وهي.

جُوجُو وخندل:

_کوټ، کوټ،کوټ... هغوی ګېډې نه لري!

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

یودم مړې دوړې راغلې، تواب وټوخل، دنوې لانډکروزر موټر په دروازو کې سهارني لمر ژېړې لیکې ایستلې وې، له ټایرونو یې خاورې پورته کېدلې.

جُوجُو وویل:

_سړکونه مو ډېر خراب دي.

د تواب تندی تریو شو:

_حکومت بلا وهلی.

جُوجُو وویل:

_تېره اونۍ د ولسوالۍ بازار ته لاړم، دوه شیان ډېر ول، سوالګر او موټر...

هلک په خبره کې ورولوېد:

_موږ هم دوه موټره لرو، په دوه سپټه ټیوټا کې مې نیکه ګرځي، سراچه یې د کور د سودا له پاره درولې ده.

جُوجُو وپوښتل:

_نو دا د کلیو سړکونه ولې د سیمې خلک نه جوړوي؟

تواب غلی و.

جُوجُو وویل:

_ګوره، ما دوې میاشتې دلته تېرې کړې، هر پنځم، یا شپږم کور موټر لري، موټر سایکل خوله حسابه تېر دي، خو د سړک جوړولو ته یې ملا ماته ده، ټول خلک حکومت او موسسو ته ماتله دي، بس، نوره ګټه خو یې در ونه رسېده، جوړ سړکونه یې خراب کړل.

تېره اونۍ دوو دهقانانو ته ور وګرځېدم، دواړه په خپل مینځ کې غرېدل، له وچکالۍ یې شکایت درلود، ویل یې چې د موسسې درک ونه لګېد، کاریز وچ دی، فصلونه مو له تندې وسوځېدل. یو بل تن راغی، له عمره پوخ و، ویل یې چې پخوا خو دا موسسې نه وې، کاریز به مو په اشر پاکاوه، بد یې اموخته کړو، تر څو به د نورو خیرات ته ناست یو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

د ټوپک ډز شو، یوه پختکه راغله، د تواب پښو ته نږدې په راشنو شویو پیازو کې ولوېده.
جُوجُو په غوسه وویل:
_دا چا وویشته؟
تواب مخامخ ګوته ونیوله، د چنار له ګڼو ونو یو ځوان راووت، ښکاري ټوپک یې په لاس کې و، یوې بلې خواته یې کتل.
د پیازو په شنو ډکو کې سپینه رڼا راتاو شوه، پختکې ټوپ کړل، جُوجُو تر جوړ وزر ونیوله، د پختکي پر مات وزر یې له روڼ پلاستیک جوړ لاس تېر کړ، وېنه ودرېده، پختکه والوته.
جُوجُو پسې غږ کړ:
_سمه ده، خو له انسانانو لیرې ګرځه!
جُوجُو ورک شو، د تواب اوږه درنه شوه.
جُوجُو وویل:
_پختکې مننه کوله، ویل یې چې تر انسانانو ښه یاست.
تواب وویل:
_ته د مرغانو په ژبه پوهېږې؟
_زما ډېر کمالونه زده دي، راځه، دا کربوړی به راوغږوم.
تواب مخامخ وکتل، زړه یې خولې ته راغی، د کچالو په جووه کې غټ کربوړی پروت و.
تواب له ځمکې یوه لویه ډبره ورپورته کړه.
جُوجُو په بیړه وویل:
_پام
بکس سپک شو، جُوجُو د کربوړي تر خنګ ولاړ و.
د هلک ګوتې خلاصې شوې، ډبره ولوېده، له پولې مړه دوړه پورته شوه.
جُوجُو وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

_کربوړی ډېر خواشینی دی، وايي چې له انسانانو پزې ته راغلي یو، موږ هېڅ تاوان نه دی ور رسولی، په مخه نه ورځو، خو دوی تل بېلچې راپسې اخیستې وې، نسل یې را ورک کړ.
تواب په خبره کې ور ولوېد:
_خو کربوړي خطرناکه دي.
جُوجُو وویل:
_داسې انسان راوښیه چې کربوړي کوم ازار ور رسولی وي؟
د هلک سر وخوړېد.
جُوجُو وخندل:
_زما په فکر انسان تر هر څه مضر او خطر ناکه دی، یوازې خپل ځان ته اهمیت ورکوي، دا نه وايي چې د ځمکې نور موجودات هم د ژوند کولو حق لري او که نه.
تواب وویل:
_داسې هم نه ده، گل ماما ته وگوره، که غوایان نه وای ورباندې گران، شنه رشقه به یې نه ورته رېبله.
جُوجُو وخندل:
_خو د غوایانو نظر هم مهم دی.
تواب له شنو غنمو تېر شو، گل ماما ته یې له لیرې سلام ور واچاوه، غوايي ته ودرېد.
جُوجُو وویل:
_پر ښښتن دې گران یې، تازه رشقه درته رېبي.
برگ غوايي رمباړه کړه.
جُوجُو وویل:
_غوایی گیله کوي، وايي، ته خو انسان نه یې،نو بیا ولې داسې کم عقله پوښتنه کوې؟
هلک په بیړه وویل:
_ولې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

ليکوال: نصيراحمد احمدي

تور غوايي رمباړه کړه.

جُوجُو وويل:

_ستا پوښتنه مې ور ورسوله، غوايی وايي، پلار يې ټول عمر د گل ماما ځمکې واړولې، خو کله چې زوړ شو او له کولبې ووت، د قصاب چاړې ته يې سيخ کړ.

برگ غوايي رمباړه کړه.

جُوجُو وويل:

_سخت ناروغه دی، خو بايد ځمکه واړوي، که يې ځان جوړ ونه ښود، ښښتن يې خيرات منلی.

تواب روان شو.

جُوجُو وويل:

_پوه شوې؟ گل ماما له غوايانو سره مينه نه لري.

تواب وويل:

_مچانو ته هم بايد څه ونه وايو.

_ اه گرانه! مچان له تاسو سره کومه علاقه نه لري، خپل ځانونه پاک وساتئ، مچان څه بلا درنه غواړي.

د مکتب تر دېواله، يو خوار سپی راتاو شو، کوړنچ يې وهل، تېره يې پښې ته سيخه شوې وه، ډله هلکانو منډې پسې وهلې.

جُوجُو وخندل:

_سپی وغږوم؟

تواب د مکتب په دروازه ننوت، اوره يې سپکه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

ليکوال: نصيراحمد احمدي

* * *

ماسپښين دوې بجې وې، تواب لويه چايجوشه تر لاستي نيولې وه، د پولې پر سر پر يوه خوا کوږ تلو. چايجوشه يودم سپکه شوه.
تواب وويل:
_ښه وخت راغلې.
د جُوجُو غږ يې واورېد:
_چاى دى؟
_هو.
_نو چېرته يې وړې؟
_زړه کلا مو تنگه ده، نيکه مې وايي چې ډېر يو، گذاره مو نه پکې کېږي، نوې ابادي يې شروع کړې ده.
هلک د باغ تر دېواله را تاو شو، يو چا غږ کړل:
_تشه چايجوشه دې راوړه؟
تواب يو دم کوږ شو، پر خړ پوټي تورچاى پرېووت، پورته يې وکتل، يوه گردي سړي د کلا د دېوال پخڅه تراشله.
هماغه سړي وخندل:
_د ملک لالا لمسى ځوان شوى دى، له ډکې چايجوشې سره نيغ روان و.
تواب کلا ته ور ننوت، دوو کاريگرو په خټه کې غوايي گرځول.
هلک توره چايجوشه پر غولي کېښوده. نيکه يې د لرگي پر زينه ولاړ و، لکڼه يې په پخڅه کې تر پرې شوې سوري ايستلې وه.
جُوجُو وويل:
_ملک لالا دې ولې لکڼې ته سترگه پټه کړې ده، لکڼه خو ټوپک نه دى؟
تواب د دېوال سيوري ته د خرې پر کته کېناست.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

جُوجُو وویل:

_په دېوالونو کې یې دا سوري ولې پرېښي دي؟

_د دښمن له پاره.

_ له چا سره بدي لرې؟

تواب خپله ککرۍ وگروله:

_نه

ملک وخندل:

_ها زویه، چای دې راوور؟

تواب ور وکتل، نیکه یې په احتیاط له زینې ښکته کېده.

تواب ورغی، ورو یې وویل:

_ملک لالا، موږ بدي دار یو؟

ملک په حیرانۍ ور وکتل:

_نه!

نو په دېوال کې دا سوري د څه له پاره دي؟

بوډا وخندل، د هلک پر سر یې لاس کېښود، ورو یې وویل:

_د تربرونو له پاره.

روان شو، کاریگرو ته ور وگرځېد.

جُوجُو وویل:

_دا ټکی مې نوی واورېد، تربرونه ، ځناورو ته وایاست؟

_نه، د تره زامنو ته..

_نو هغوی ولې وژنئ؟

تواب خپل نیکه ته منډه ور واخیسته، هغه ته مخامخ ودرېد، په خواره خوله یې وویل:

_د تره زامن مې راباندې گران دي، نه غواړم چې هغوی ووژنې.

لومړی ملک وخندل، بیا ناستو کاریگرو خندا ورسره بدرگه کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

یوه کاریگر وویل:

_هلک دی، ماغزه یې خام دي، نه پوهېږي.

تواب په حیرانۍ ورته کتل.

تر دېوال له عمره پوخ، ډنگر سړی راتاو شو، ږېره یې لنډه وه، غټې کڅوړنې سترگې یې درلودې، تر سپینې زړې خولۍ یې لانده وېښته راوتلي ول.

ملک په خندا وویل:

_اه، سرمالمه، راځه.

د تواب غوږ وتخنېد.

جُوجُو وویل:

دا سړی مې د مکتب په اداره کې ولید.

تواب وویل:

_زموږ سر معلم دی.

معلمانو ته یې خشکې کولې، ویل یې چې یو هم د زړه له اخلاصه صنف ته نه ورځي.

جُوجُو غلی شو، یودم یې وویل:

_پوښتنه وکه!

_څه؟

_راته ووایه چې د معلمانو ځواب څه و؟

_ښه، ووایه!

_ معلمان ټول په یوه خوله ول، پنځه زره افغانۍ یې کمې گڼلې، ویل یې چې په دې تنخوا ستوني نه شو ورته ځیرولای، خو د سرمعلم دلیل دا و چې دوی په زور نه دي راغلي، تنخوا مالومه ده، که یوه وي، که سل، دوی منلې، نو باید چې د زړه له اخلاصه درس ورکي.

تواب په خبره کې ورولوېد:

_قناعت یې وکړ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

په اوږه یې چونډۍ ور ولګول شوه:

_وار راکه. د سرمعلم خبرې لا پاتې دي، ویل یې چې په دې مکتب کې ستاسو اولادونه هم درس وایي، د هغوی له پاره یو څه زحمت ومني، خو د معلمینو ځواب دا و چې له خپلو اولادونو سره په کور کې درس وایي. بس، سرمعلم ستړی شو، خو یوه هم قناعت ونه کړ.

د ملک خندا راغله:

_یاره سرمالمه، شپاړس کاله درس دې چټي راته ښکاره شو.

تواب ور وکتل، نیکه او سرمعلم د کوټو پر کېندل شوي تهداب راګرځېدل.

ملک په خندا وویل:

سرمالم نوې وکړه.

په کاریګرو کې یوه ور غبر کړل:

_څه وایي؟

_وایي چې نخشه مې خوښه شوه، خو په یوه کوټه کې د کتابونو د ایښودلو له پاره الماری ته هم ځای پرېږده.

پخڅه تراش له پاسه ور غبر کړل:

_کتابونه خو ده ویلي دي، څه خیر یې پکې وکه، زوړ شو، خو نوې خولۍ یې ونه مونده.

ټولو وخندل.

جُوجُو وویل:

_دا خبره په لیکلو ارزي، په دې وطن کې پوه سړی ناپوه دی او ناپوه هم عاقل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

ليکوال: نصيراحمد احمدي

* * *

د تواب غوږ وتخنيد، څنګ يې بدل کړ، پزه يې کش شوه، سترګې يې رڼې کړې، جُوجُو پر بالښت ناست و.

تواب په خوبولي غږ وويل:

_نيمه شپه ده.

جو جو بسترې ته ور ټوپ کړل، لاس يې پر دېوال کېښود، کوټه سپينې رڼا ونيوله، ويې ويل:

_نن مې يو څه ولېکل، درته وبه يې لولم.

تواب کېناست.

جُوجُو وويل:

_مازېګر د غونډۍ د کلي په فصلونو کې ګرځېدم، يوه مرغۍ مې ولېده، د توت په ونه کې ناسته وه، نږدې ورغلم، په ستوني کې به يې سا راټوله کړه، د ټټر سرې، مړې بڼکې به يې وپړسېدې، خوندور غږ به يې له ژېړې مښوکې راووت.

ډز شو، مرغۍ والوته.

د ټوپک په غږ پسې ورغلم. له يوه کوره چيغې راتلې، پر دېوال ورته کېناستم، څو ښځو له يوه ځوانه ټوپک ووړ. خو ځوان زورونه وهل، بيا د يوې پيغلې له خولې وينو داره وکړه، ځوان د ټوپک پر کنداغ وهلې وه، نجلۍ ړنګه شوه، ځوان له کوره ووت، مخامخ دروازې ته يې ټوپک ونيو، ټک، ټک، ټک... د کلا دروازه سورۍ، سورۍ شوه.

هماغه کورته مې ورټوپ کړل، هلته هم همدا حال و، ښځو چيغې وهلې، يوه تنکي ځوان ټوپک پسې غوښت.

له جوماته ډله خلک راووتل، دروازې ته ولاړ ځوان يې په زور په خپل کور ننه ايست. . له چا به مې پوښتنه کوله. بس، په باغ کې وېرېدلو چرګو ته ورغلم، يوه سره چرګه خپلو چرګوړو ته په غوسه وه، ويل يې چې له بنيادمانو څه بلا غواړئ. کيسه را مالومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

ليکوال: نصيراحمد احمدي

شوه، چرگوړي شنو غنمو ته ور ګډ شوي ول، د پټي خاند د لوټو وارونه ورباندې کړي وو، خو په مقابل لوري ښه نه وه لګېدلې، ټوپک يې را اخيستی و. ټک، ټک، ټک.
چرګوړو ته مې وکتل، سرونه يې ځړېدلي وو، د پښو په تېرو نوکانو يې ځمکه کېندله.
جُوجُو غلی شو، تواب ته يې وکتل،ورو يې وويل:
_وړه موضوع وه، خبرې يې غوښتې. ټوپک ته حاجت نه و.
تواب وچې سترګې ورته نيولې وې...
جُوجُو وويل:
_له هغه ځايه دې خوا ته راتلم، خو په لاره کې يوې کلا ته ور وګرځېدم، د کلا د لويې دروازې تر مخ ډله ماشومانو مردکۍ کولې، ټول خېرن ول، د کميسونو غاړې يې برېښېدلې، خيرنې وې، ښويه خيرې. په چاودو ګوتو کې يې رنې مردکۍ ښې نه ښکارېدې.
بس، بل څه په خولو نه ورتلل، ستا مور... ستا خور...د خره بچيه... غالۍ دې وکړې.
سيوري ته ناستو لويانوهېڅ هم نه ورته ويل، خو تر دوی پيشو ښه وه، زوی يې د کادانې د بام پر سر ناست و، مور يې راغله، تور پيشينګوری يې په خوله کې ونيو، ويې ويل چې له بنيادمانو به څه زده کړي.
يوه شېبه کېناستم، لويانو يوازې د نسوارو په اړه خبرې سره کولې، يوه ته د نسوارو رنګ مهم و، بل ته يې نشه، اه، څومره بېغمه خلک.
جُوجُو غلی شو.
يودم د کلا دروازه وټکېده.
جُوجُو په بيړه پر دېوال لاس تېر کړ، رڼا ورکه شوه.
تواب له کوټې ووت، دروازې ته ودرېد، ويې ويل:
_څوک يې؟
د دروازې له شا وارخطا غږ راغی:
_زه يم، لال مامد.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

له یوې کوټې بل ځراغ راووت.
تواب دروازه خلاصه کړه، د ځراغ رڼا په وارخطا سړي ولګېده.
سړی تر توابه مخکې شو، کلا ته ننوت، په خواره خوله یې وویل:
_باتوره، د خدای روی ومنه، د زنځکو (هلکانو) مور مې په اولاد ناروغه ده، تر ښاره یې ورسوه.
د تواب پلار خپل کیڼ لاس د ځراغ رڼا ته ورنږدې کړ، په خوبولي غږ یې وویل:
_په دې نیمه شپه به تر ښاره څنګه ځو، د موټر دوه ساعته لاره ده.
سړي خواست کاوه.
باتور د موټر په کیلي پسې لاړ.
شېبه وروسته د موټر د چالانېدو غږ واورېدل شو، پر مخامخ دېوال تېزه رڼا ولګېده، موټر له کلا ووت، لال مامد د موټر د ځراغونو تر ژېړې رڼا مخکې منډې وهلې...
تواب دروازه پورې کړه، کوټې ته راغی، اوږد وغځېد، د جُوجُو درک نه و.
د هلک سترګې سره ورغلې، یو وخت یې د موټر هارنونه واورېدل، د باندې ووت، ژېړه رڼا د کلا د لرګینې دروازې له چولو څخه راوتلې وه. تواب دروازه خلاصه کړه، موټر د کلا مینځ ته راغی، تواب له پلاره د ناروغې مېرمنې پوښتنه وکړه، لنډ ځواب یې واورېد:
_په لاره کې مړه شوه.
هلک برج ته وخوت، د کلي له مینځه چیغې راتلې، په تنګو کوڅو کې بل ځراغونه د لال مامد کور ته ور روان ول.

* * *

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

نیکه په غوسه و، سپکې سپورې یې ویلې. تواب تر کړکۍ ور وکتل، د سهار خړه وه، نیکه په ډېران کې ګرځېده. هلک د باندې ور ووت، ښځې او نجونې په چوتره کې ولاړې وې،وارخطا ښکارېدلې.

بوډا په ګوتو کې نیولی کاغذ پورته ونیو، په خشکه یې وویل:

_زما کوټه چا جارو کړه؟

د تواب مشره خور د خپلې مور تر شا ودرېده.

نیکه چیغه کړه!

_بلا، وه بلا!

ډنګره ښځه مخکې ورغله:

_څه وایې، ملک لالا!

_دا کاغذونه چا پر ډېران اچولي دي؟

ښځې چوترې ته وکتل، لور یې لړزې اخیستې وه.

ښځې په خواره خوله وویل:

_ملالۍ.

نیکه چیغه کړه!

_دا سپۍ په دې نه پوهېږي چې د ځمکې اسناد دي؟

ښځه لړزېده.

نیکه وویل:

_یوه بله پاڼه ام ورسره وه.

ښځې له چوترې راکښته شوې، ټولې په ډېران کې ګرځېدې، نیکه په غوسه کوټې ته ننوت.

د تواب اوږه درنه شوه، جُوجُو وویل:

_د غواوو پښې وګوره!

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

ليکوال: نصيراحمد احمدي

تواب ورغی، پاڼه يې له لندو خوشايو راپورته کړه، لستوڼی يې پرې تېر کړ، کوټې ته ننوت. نيکه په غوسه و، تواب پاڼه بوډا ته ونيوله. په منډه له کوټې ووت.
تواب په چوتره کې کېناست، د لمر ژېړه وړانگه د مخامخ برج د بام له سرداوه په راوتليو لرگو لگېدله.
يودم چيغې شوې، ملالۍ په منډه له دالانه راووته، گيلاس يې تر سر تېر شو، د کوټې پر لويه شيشه ورغی، شيشه دړې وړې لاندې راولوېده.
تواب په بيړه دالان ته ورننوت، پلار يې په غوسه و، ښځو ته يې ښکنځلې کولې ويل يې چې ړندې دي، د جايداد کاغذونه هم نه پېژني.
تواب يوه شېبه په وره کې ودرېد، ښځې وارخطا وې، له تناره سرې لمبې راوتلې، په شکور کې د پرتو ذغالو پر سر تک تور مچان ناست ول.
هلک بېرته چوترې ته لاړ، د څنگ له کوټې د ملالۍ د ژړا غږ راتله، ورغی، خور يې کونج ته ناسته وه، اوښکې يې نه تم کېدې.
تواب کادانې ته لاړ، په دېوال کې ټومبلی لوی لور يې ور واخيست، له کلا ووت. کيڼ لاس ته تاو شو، شنه فصلونه ول، سهارني لمر د غنمو له شنو وږو ژېړه رڼا پورته کوله.
هلک شوتلې ته ودرېد، څو لوره يې ور واچول، غلی پر پوله کېناست.
د جُوجُو غږ يې واورېد:
_ها! تندی دې سم ونيسه، خواشينی ښه نه ښکارې.
تواب ور وکتل، جُوجُو يې تر څنگ ناست و.
تواب وويل:
_نيکه مې سهار له جوماته راته، د کلا د مينځ په ډېران يې د ځمکي قواله موندلې وه.
جُوجُو په خبره کې ور ولوېد:
_پوهېږم.
تواب په غوسه وويل:
_خور مې غټه نجلۍ ده، خو تر اوسه لا د کار کاغذونه نه پېژني.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

یوه سپینه جنت کوکۍ راغله، د جُوجُو پر رنګه ککری کېناسته، جُوجُو وخندل:
_کوټ، کوټ، کوټ... مه مې تخنوه.
جنت کوکۍ والوته، جُوجُو، هلک ته وکتل، ورو یې وویل:
_ښه، نو ته د کاغذونو په ارزښت پوهېږې؟
تواب غلی و.
جُوجُو وویل:
بیګا د لال مامد مېرمن مړه شوه، سهار دې خور د ځمکې قواله جارو کړه. ولې؟
تواب په حیرانی ورته کتل.
جُوجُو وویل:
_که تا مکتب نه وای ویلی، ډاډه یم، د ځمکې له قوالو به دې کاغذي کیشتۍ جوړولې.
تواب غلی و.
جُوجُو وویل:
_په ټوله ولسوالۍ کې یوازې یو مکتب دی، هغه هم د هلکانو له پاره، نو خوارکۍ نجونې څه ملامتې دي، هره ورځ کوټې جارو کوي، په کوم کاغذ پسې به ګرځې چې د کار دی که بېکاره. که همدې نجونو مکتب ویلی وای، نو په سیمه کې به مو ډاکټره درلودی، د لال مامد ښځه به یې ولې نیمه شپه په خامو لارو تر ښاره وړله.
تواب ولاړ شو، لور یې ور واخیست، یوه پنډه شوتله یې وربېله. کور ته لاړ، شوتله یې په اخوره کې واچوله، په چوتره کې دسترخوان ته کېناست.
نیکه ته یې وکتل، لا یې ټنډه تروه وه. غوږ یې وتخنېد، جُوجُو وویل:
_بوډا ته ووایه چې په سیمه کې مو ولې د نجونو مکتب نشته؟
تواب جټکه وخوړه، له چایو ډک ګیلاس کوږ شو. پلار یې په غوسه وویل:
_پام!!!
تواب وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

_نه شم کولای.

بوډا په حیرانۍ ورته وکتل.

تواب په منډه کوټې ته ننوت. جُوجُو پر بستره ناست و.

تواب په غوسه وویل:

_نه شم کولای. نیکه ته کاوړ (غوسه) ورځي.

جُوجُو په خبره کې ور ولوېد:

_خو زه باید وربانديې پوه شم.

_نن جومه ده، مکتب ته نه ځم، نیکه د چیلم د څکولو په وخت کې خشکې نه کوي.

ساعت ووت، د لمر ژېړه وړانګه د کوټې د یوائینۍ دریڅې پورتنۍ برخه روښانه کړه.

تواب وویل:

_اوس یې وخت دی.

د باندې ووت، نیکه په چوتره کې یوازې ناست و، له خولې یې خړ لوګی راووت.

تواب غلی کېناست. بوډا ور ونه کتل. د هلک پر اوږه چونډۍ ولګول شوه. تواب وویل:

_ملک لالا! دلته ولې د نجونو مکتب نشته؟

بوډا یو دم وټوخل، په ټوخي کې خندا ورغله:

_خوب دې لیدلی!

_نه، یوازې یوه پوښتنه وه.

بوډا چیغه کړه!

_بلا ، وه بلا! ساده چاې دې پسې څه کړ؟

له دالانه ښځینه غږ راغی.

_تیار دی، اوس یې دروړم.

نیکه وویل:

_ګوره بچو، په داسې چټیاټو دې سر مه خرابوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

تواب په رېږدیدلي غږ وویل:

_که ملالۍ مکتب ویلی وای، نو د ځمکې کاغذونه به یې پر ډېران نه اچول.

د بوډا د تندي ګونځې ژورې شوې:

_زه د هلکانو مکتب نه غواړم، ته د نجونو د مکتب کیسې راته کوې. ورک شه!!!

تواب په منډه کوټې ته ننوت.

جُوجُو وویل:

_وبخښه.

تواب پر تړلی بسترې کېناست.

جُوجُو وویل:

_مور دې بلا نومېږي؟

تواب په حیرانۍ ورته وکتل.

_نه

_نو نوم یې څه دی؟

د تواب تندی تریو شو:

_نه شم ویلای.

_ولې؟

تواب غولي ته کتل....

جُوجُو وویل:

_یوه ټکي ته مې پام شو، ورې نجونې نومونه لري، زرمینه، طاهره، ملالۍ...خو چې غټه شوه او واده یې وکړ، بیا یې نوم بدلېږي. تورسرې، سیاسره، کډه، عاجزه، د حیوانانو مور ، بلا ... .دا ولې؟

تواب په غوسه وویل:

_دا مه راته وایه چې له نیکه وپوښته.

جُوجُو وخندل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

_اه، گرانه! سپکه مې نه در باندې لورېږي، خو که ورباندې پوه شم، بده به نه وي.
تواب فکر یووړ، یو دم یې وویل:
_راځه.
هلک د باندې ووت، د کلا دروازې ته ورغی، شنه فصلونه ولاړ ول، د دهقان کوچني زوی د پیازو له نریو ډکو څخه واښه لیرې کول.
تواب پر پوله ورته کېناست، د ځان په منګ هلک ته یې وویل:
_پلار دې څه نومېږي؟
هلک وخندل:
_نوي خو نه یو راغلي، باز میر.
_ښه نو، د مور نوم دې څه دی؟
هلک یو دم ولاړ شو، تواب یې تر ګرېوانه ونیو، دواړه له اوبو ډک لښتي ته ولوېدل.
بازمیر راغی، خپل زوی یې له ولیو ونیو، خو هغه زورونه وهل، په هوا کې یې تړلي سوکان تاوېدل.
تواب له اوبو پورته شو، پر خوله یې لستوڼی تېر کړ، وینې وه.
د بازمیر زوی په دوه_ دوه کېده، زورونه یې وهل...
وخت ووت، جنګ سوړ شو، بازمیر د شخړې علت وپوښت، زوی یې وویل چې زما د مور نوم یې غوښت.
سړي ته غوسه ورغله،تواب ته یې وکتل، په کاوړ یې وویل:
_ته بد اخلاقه یې، نیکه ته دې وایم.
تواب روان شو، نېغ کور ته لاړ، د مکتب کتابونه یې راوپلټل.
جُوجُو وویل:
_پزه دې هم وینې ده.
تواب په دېوال کې ټومبلې وړې اینې ته ودرېد، د مور ټکری یې پر پزه تېر کړ، بېرته په خپل ځای کېناست.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

جُوجُو وخندل:

_نو ته بد اخلاقه يې؟

هلک په غوسه ور وکتل.

جُوجُو وويل:

_ټوکه وه.

تواب یو کتاب ور واخیست.

جُوجُو وويل:

_ښه نو، د ښځې د نوم اخیستل بد اخلاقي ده!

تواب په خبره کې ورولوېد:

_نه پوهېږم، خو دوی یې شرم ګڼي.

د کلا دروازه وټکېده، تواب ورغی، سرمعلم ولاړ و، ملک یې غوښت.

هلک د نیکه د کوټې خواته منډه کړه، نه و، دالان ته ورغی، له موره یې پوښتنه وکړه، بېرته لویې دروازې ته ور نږدې شو، سړی یې وپوهاوه چې نیکه په کور کې نشته.

سرمعلم ګام واخیست، خو تواب یې تر مخ ودرېد، سر یې وځړېد، ورو یې وویل:

_نیکه مې مور ته بلا وایي، پلار مې د سیاسرې نوم ورباندې ایښی، تره مې خپله ښځه عاجزه بولي. دا ولې؟

سرمعلم وخندل:

_په اصلي نومونو یې شرمېږي.

تواب وويل:

_په رښتیا هم، شرم دی؟

سړي د تواب پر سر لاس ور تېر کړ، ورو یې وویل:

_زموږ د پیغمبر مور بي بي امنه نومېده، مېرمن یې بي بي خدیجه وه، لوریې هم بي بي فاطمه. که شرم وای بیا مو په همدې نومونو نه یادولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

ليکوال: نصيراحمد احمدي

سرمعلم روان شو، تواب يوه شېبه د دېوال سيوري ته کېناست، د نوې کلا پخڅه د کلي له ټولو کورونو لوړه وه، خو لا هم ختې پرې تپل کېدې، ورهاخوا د غره پر څوکه، د سپينو واورو سېکه لا نه وه ختلې.

* * *

تواب تر پړي لاس تاو کړ، د څاه د څرخ غنجا شوه، ډکه بوکه راوخته، جُوجُو د رښو اوبو پر سر ناست و.

تواب په بيړه وويل:

_په څاه کې دې څه کول؟

جُوجُو ټوپ کړل، د هلک پر اوږه کېناست:

_له څونګښې مې مالومات غوښتل، ژوند يې سخت و، په تياره کې اوسېده، خو شکايت يې نه درلود، ويل يې چې ښه ده، انسانان نه وينم.

تواب ډکه بوکه په سطل کې تشه کړه، سطل يې کوچني سخوندر ته کېښود.

جُوجُو وويل:

_ښه يې نه ساتې. ورته وګوره، وربوز يې له اوبو نه پورته کېږي.

تواب په بيړه وويل:

_ پلار مې.

جُوجُو ورک شو.

باتور په چوتره کې ودرېد، په زوټه يې وويل:

د مېلمنو د کوټې کونجي (کيلي) راوړئ!!

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

ډنگره ښځه په بیړه له کوټې راووته. په سره سپښسي کې پېیلې کونجي یې سرې ته ونیوله.

باتور له کلا ووت.

تواب ګړندي ګامونه واخیستل، د مېلمنو کوټه د کلا په دېوال پورې نښتې وه. هلک کوټې ته ور ننوت، نیکه د اوږدې کوټې په بر سر کې ناست و، له مېلمه سره یې خبرې کولې.

تواب سرې ته لاس ورکړ، وره ته نږدې کېناست. مېلمه ته یې وکتل، تیاره وه، څېره یې ړنګه ښکارېدله. پلار یې راغی، د ګاز پر ډبې پورې تړلې جالی ته یې اورلګیت ونیو، له فشس سره پر سرې ژېړه رڼا ولوېده. مېلمه له عمره پوخ و، ول ول خیرنه لونګۍ یې تړلې وه، د تورې پزې پر پلنه څوکه یې د کالداني داغ ښکارېده.

د تواب زړه تنګ شو، کور ته لاړ، مور یې پر نغري د بخار دېګ ایښی و، لندو بوټو خوله نه اخیسته، ښځه په لوګي کې پټه وه.

تواب د تراکتور ټیلې ته ورغی، ګېلنه یې راپورته کړه، بېرته نغري ته راغی، ګیلنه یې کېږه کړه، تر بوټو شنه لمبه راتاوه شوه.

تواب خپلې مور ته وکتل، په سترګوکې یې د دېګدان لمبه ښکارېدله.

تواب یوه شېبه ودرېد، بیا یې په سر کې څړیکه شوه، نرۍ درد یې تر تندي پورې راغی، کوټې ته لاړ، اوږد پرېووت.

وخت ووت. له چوترې یې د پلار غږ راغی، د تواب پوښتنه یې کوله. تواب دالان ته ننووت، بدنۍ او چلمچي تیار ول. نېغ د مېلمنو کوټې ته لاړ، د مېلمه له لاسونو خړې اوبه تویې شوې.

پر دسترخوان د لندې ډوډۍ دوې کاسې کېښودل شوې. تواب وره ته نږدې کېناست. مېلمه ته یې وکتل، له هرې ګولې وروسته به یې د لاس یوه یوه ګوته څټله، د غوښې وار شو، د تواب تره پر یوه هوار پاستي، غوښه په څلورو برخو تقسیم کړه، مېلمه ته یې وکتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

ليکوال: نصیراحمد احمدي

_ستا يې تر څو؟
مېلمه په ډکه خوله وويل:
_تر لسو.
سړي له يوه سره حساب پيل کړ، يو، دوه، درې.... ده به په هره برخه غوښه خپله گوته اېښودله، لسمه شمېره پر يوه غوړه برخه راغله، هماغه برخه غوښه يې د مېلمه تر مخ کېښوده. پاتې برخې هم په همدې توگه تقسيم شوې. ښه شېبه ووته، ژامې خوځېدلې. تواب د خپل پلار غږ واورېد:
_درغله.
ور ويې کتل، مېلمه ته يې يوه غټه گوله نيولې وه.
مېلمه وويل:
_بس دی، نه يې شم خوړلی. خو د باتور لاس هماغسې په هوا کې پاتې و، مېلمه گوله ور واخيسته.
د تواب تره هم په پاستې کې غوښه ونغاړله، غټه گوله يې ترې جوړه کړه، مېلمه نه خوړله، خو د تواب تره ټينگار کاوه چې د پسه لم دی. سړی مجبور شو. ملک هم په زور سپينه غوښه ورباندې وخوړه.
د تواب اوړه درنه شوه، جُوجُو وويل:
_مېلمه يې په ډېره غوښه مړ کړ.
تواب په ټيټ غږ وويل:
_دا زموږ رواج دی، د مېلمه عزت کوو.
شېبه وروسته دسترخوان ټول شو، تواب د لاس اوبه ور واچولې، بيا په چايو پسې لاړ، کله چې بېرته راغی، مېلمه په خوند يوه کيسه را اخيستې وه:
_ياره ملکه اجب سوډر شی و، د کلاشينکوف دوه گولۍ يې خوړلې وې، خو بيا يې هم چاړې ته ځان نه ورکاوه.
ملک په خبره کې ور ولوېد:

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

_څنگه دې وموند؟

سړي په خوند وویل:

_بس، چا راته وویل چې د بدي دار ورور دې ځنگله ته وتلی، ما هم کلاشینکوف را واخیست، یوه دره مې پسې وغوښته، خو پیدا مې نه کړ، بیا خدای مهربانه شو،د تبر غبړ راغی، ورغلم، د یوې څېړۍ له تنې مې ور وکتل، شریف یوې وچې ونې ته تبر نیولی و. بس، همالته ورته پرېوتم، د کلاشینکوف زخه مې ورته سیخه کړه، ټک، ټک، سړی بوخ را واوښت. منډه مې ور واخیسته، په ګېډه کې لګېدلی و، خو لا یې هم چاړې ته ځان نه ورکاوه، په ډېر زامت مې ستونی ور پرې کړ.

د تواب اوړه درنه شوه.

جُوجُو وویل:

_ولې؟

تواب په خبره کې ورولوېد:

_نه پوهېږم.

نیکه وخندل:

_یاره عبدالرحیمه ، نر کار دې کړی، زمری یې، زمری.

مېلمه په خوند وویل:

_اوس به ګلاب شاه ته مالومه شوې وي چې بدي څه ته وایي!

نیکه په خبره کې ور ولوېد:

_ګلاب شاه دې ونه موند؟

_نه په خدای، چا ویل چې ایران ته تښتېدلی. بس، په کومه ورځ چې یې زما ورور را وویشت، له هماغه ساته ورک دی. خو ښه شو، ما یې هم د ورور ستونی ور پرې کړ، خلاص په خلاص.

د نیکه خندا پورته شوه:

_یاره عبرالرحیمه ، زمری یې زمری.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

جُوجُو وویل:

_زمری څه ته وایي؟

تواب وویل:

_یو حیوان دی.

_نو مېلمه ولې د دې نوم په اورېدو وپړسېد؟ حتما به کوم ښایسته حیوان وي.

_نه، زموږ د مکتب په کتاب کې یې عکس شته. ببره، بدشکله څېره لري.

جُوجُو وویل:

_ته به نه یې خبر، بوی به یې ښه وي؟

_که داسې وای، نو پر خوله او پزه به یې مچان نه راټولېدای.

_هوښیار به وي؟

_نه، یوازې په ښکار کې پیاوړی دی، نور ژوندي ساري وژني.

جُوجُو وویل:

_بیا خو دې نیکه سم ورته وایي، مېلمه په رښتیا هم زمری دی.

د نیکه غږ راغی:

_وه هلکه، څنګه لکه مچ له ځان سره بنګېږې؟

تواب وارخطا شو:

_هېڅ ، هېڅ.

په منډه د باندې ووت، کلا ته ننوت، په چوتره کې غلی کېناست. چوپه چوپتیا وه، پورته په رڼو ستورو کې د طیارې سور څراغ مړ او بل کېده.

جُوجُو وویل:

_ښه نو، زمری مو د غیرت ننبه ده؟

هلک غلی و.

جُوجُو وویل:

_په تاسو کې قتل څومره اسانه دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

ـــــــــــــــــــــــــــــــــــــ لیکوال: نصیراحمد احمدي

هلک په خبره کې ور ولوېد:

_خپل وار (بدل) یې واخیست.

جُوجُو وویل:

_قتل گلاب شاه کړی و، ورور یې څه گناه درلوده؟

تواب په خبره کې ور ولوېد:

_سر دې مه خرابوه، دلته سل کلنې بدۍ پاتې دي، مړی نیکه کړی وي، غچ یې له لمسیانو اخلي.

ناڅاپه ډزې شوې، دوې، درې دقیقې پرله پسې ډزې. تواب له چوترې ټوپ کړل، په منډه له کلا ووت، نیکه او د تواب پلار هم د باندې ول، د مېلمه درک نه و.

نیکه په بیړه وویل:

_توابه زویه، له مېلمه سره پاتې شه.

تواب کوټې ته ننوت، مېلمه دېوال ته غلی ناست و، وارخطا ښکارېده، وروسته یې د گاز ډبې ته لاس ور وغځاوه، تیاره شوه.

تواب وویل:

_ډزې په کلي کې دي.

د مېلمه وارخطا غږ یې واورېد:

_تا ته د بدۍ زور نه دی مالوم.

د ښځو چیغې شوې، تواب کړکۍ خلاصه کړه، د کلي له مینځه کوکې راتلې.

تواب وویل:

_مه وېرېږه، په تاپسې نه دي راغلی.

ځواب یې وانه ورېد.

تواب د باندې ووت، په کوڅو کې بل څراغونه گرځېدل. مخکې لاړ، د کلي مینځ ته ورسېد، خلک راټول ول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

تواب اخوره ته وخوت، پر یو چا سپین څادر هوار و، د څادر یوه برخه په وینو سره وه. له ځنګلوري کوره د ښځو کوکې راتلې.

* * *

د تواب اوږه په شدت وخوځېده. نیغ کېناست، سترګې یې ومومښلې، جُوجُو و، تواب په بیړه وویل:

_دا دوې ورځې چېرته وې؟

جُوجُو په خبره کې ورولوېد:

_هله! تنور وګوره!

تواب په حیرانۍ ورته وکتل.

جُوجُو وویل:

_په لښتو او خوشایو کې د دهشکې مرمۍ پرته ده.

هلک ولاړ شو، دالان ته یې منډه کړه، د خپلې مور له لاسه یې اورلګېت ونیو، ټيټ شو، له تناره یې لښتې راوایستې، د دهشکې په ژېړه مرمۍ کې د بیګاني انګار سره رڼا ښکارېدله. هلک توده مرمۍ د تناره پر غاړه کېښوده. ښځو ته یې وکتل، د ټولو سترګې رډې راختلې وې.

خور یې چیغه کړه!

_دا ټول ستا له لاسه.

تواب په خبره کې ور ولوېد:

_چټیاټ مه وایه!

مور یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

_ته باید خطرناکه شیان په لښتو کې پټ نه کړې.
د تواب تندی تریو شو:
_زه نه وم خبر.
خور یې وویل:
_نو پېریانو احوال درته راوړ چې په تناره کې مرمۍ ده؟
تواب په منډه له دالانه ووت.
جُوجُو وویل:
_اه! په دې شنه سهار مې د خولې خوند در بد کړ.
هلک اوږد وغځېد.
جُوجُو وویل:
_پوهېږم، بیځایه یې ملامت کړې، څه چې وینو، ډېر وخت رښتیا نه وي.
هلک چت ته کتل.
د جُوجُو غږ یې واورېد:
_اوس به ستا د پوښتنې ځواب درکړم، په سفینه کې یوه تخنیکي ستونزه پیدا شوې وه، یوه ورځ یې کار وغوښت، بله ورځ څو کلیو ته په تحقیق پسې لاړم.
تواب هماغسې غلی و.
جُوجُو وویل:
_تندی دې سم ونیسه، خوشاله اوسه چې اور یې نه و بل کړی.
له چوترې د نیکه غږ راغی:
_بلا ، وه بلا! د اوداسه اوبه راوړه.
جُوجُو وویل:
_هو رښتیا! هغه سرې یې ولې ستاسو په کلي کې وویشت؟
_دلته یې د ترور کور دی، مېلمه راغلی و. راتلونکې جومه یې مرکه ده.
جُوجُو وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوه نه شوم؟
_له شاوخوا کلیو سپین ږیري راټولیږي، غواړي چې دا دښمني ختمه کړي.
د جُوجُو سترګه وځلیده:
_ښه کار دی، خو دوی باید له اوله د پېښې مخه نیولې وای، اوس به ولې مړی کېده. پټیو ته د چرګوړو د اوښتو او له ډزو را وروسته دواړې خواوې ځړېدلې شونډې ګرځېدې، خو هېچا هم سر پسې ونه ګرځاوه.
هلک ته غوسه ورغله:
_تاته هېڅ هم سم نه ښکاري.
جُوجُو وویل:
_اه! تر اوسه خو سم نه شم ورته ویلای، خو دې مرکې تمه راته پیدا کړه، لیکم یې، د دښمنیو حل ښه خبره ده.
جُوجُو غلی شو، یو دم یې پر دېوال لاس تېر کړ، ورو یې وویل:
_ځینې خبرې مې راټولې کړې دي. لومړی به د شیرو د کلا کیسه راواخلم. څو سپین ږیري د اخورونو پر سر ناست ول، زړې کیسې یې را اخیستې وې، توره، پټکی او شملې یې یادولې، ځانونه یې د دنیا تر ټولو خلکو غیرتي بلل.
تواب په خبره کې ور ولوېد:
_نو ته یې نه منې؟
جُوجُو وویل:
_اه ګرانه، زما خبرې لا نه دې خلاصې.
تواب بکس ته لاس ور وغځاوه، یو کتاب یې را ویست، پاڼې یې واړولې، په غوسه یې وویل:
_دا زموږ تاریخ دی، ورته وګوره، څو وارې مو هندوستان نیولی، د ایران تر اصفهانه رسېدلي یو، د افتخار خبره یې نه بولې؟
جُوجُو وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

_زه به د خپلو خلکو یوه کیسه درته وکړم، موږ خوراک نه لرو، بس، په کال کې یوازې یوه شنه پاڼه خورو، دې ته د فکر پاڼه وایي، که یې څوک ونه خوري، نو ماغزه یې جام پاتې کېږي او هېڅ هم نه شي کولای، خو د دې پاڼې پیداکول دومره اسانه خبره نه ده، بل ستوري ته به پسې ځې، هلته شیشې ته ورته بوټي دي چې موږ یې نه شو لیدلی، دا بوټي مو یو دم تر ځان راتاوېږي، بس! د ژوند تر پایه نه شو ترې خلاصېدی. زموږ د ستوري ځوان موجودات په دغه بوټي پسې ځي، خطر ویني، خو د نورو له پاره قرباني ورکوي، دوی باید د ستوري ورو، زړو موجوداتو ته دا پاڼه راوړي.

یوه ورځ مې پلار خواشینی ناست و، علت مې وپوښت، را یاده یې کړه چې اور اخیستلو ته یې لنډ وخت پاتې دی، خو تر اوسه یې د فکر پاڼه نه ده راوړې، ومې ویل چې د نیکه مېړانه درته بس ده، نیکه د ستوري په ټولو موجوداتو کې نوم لري، ده په خپل ژوند کې زر پاڼې راوړې، زر پاڼې! تر اوسه یو موجود هم د دومره پاڼو په راوړلو نه دی توانېدلی. پلار مې لنډه را یاده کړه چې نیکه ته درناوی لرم، خو زه هم (زه) یم، ما د خپلو همجنسو له پاره هېڅ هم نه دي کړي، بس، یو مصرفي موجود یم چې تل مې د نورو پاڼو ته سترګې نیولې دي.

جُوجُو غلی شو، سترګه یې وځلېده او ویې ویل:

_ګرانه! په تېرو ویاړ ښه دی، خو تاسو راتلونکو ته څه پرېښي؟ اوسني هم باید یو څه وکړي.

تواب غلی و.

جُوجُو بکس ته وکتل، بکس له ځمکې پورته شو او د هلک سترګو ته ودرېد، جُوجُو وویل:

_ورته وګوره! د پاکستان نوم ورباندې لیکل شوی دی.

تواب په حیرانی ورته کتل.

جُوجُو وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

_ډاډه یم، واسکټ او جامې دې هم له پاکستانه راغلې دي، پیالې ته وګوره، د ایران ټاپه ورباندې ښکاري، د پلار، نیکه ترلي ژېړ پاجونه (هندوستانۍ پګړۍ) چې د غیرت نښې یې ګڼې، هم د نورو دي، ان ستن او تار هم نه شي جوړولای، تاسو د کلي تر ټولو شتمن یاست، خو لا اوس هم ډوډۍ په خوشایو پخوئ.

تواب غلی و.

جُوجُو وویل:

_د بشر د هوساینې له پاره مو څه کړي دي؟ هېڅ! بالعکس، تل په نورو متکي یاست. که یوه ورځ سرحد درباندې بند شي، له لوږې به مړه یاست.

هلک غلی و.

جُوجُو وویل:

پاتې کیسه واوره، سپین ږیري لا په غیرت کې غرېدل چې یوې زړې ښځې یو نهه لس کلن ماشوم راووست، ماشوم ګیډې ته لاس نیولی و او له درده یې ټوپونه وهل، یوه سپین ږیري د خپلې خولې لاړې د ماشوم په خوله کې ور وڅڅولې، ماشوم بېسده پرېووت، بوډۍ دعاوې کولې، ویل یې چې له پرونه را ایسته یې داسې کرار نه و لېدلی، څو ځوانان راغلل او ماشوم یې ځنځولۍ نږدې کور ته ورساوه.

یوه بل بوډا بیا د خوب کیسه تېره کړه، ویل یې چې غم مه کوئ، بیګامې خوب لیدلی، په وطن کې به فقر، جګړې او ټولې بدبختۍ ختمې شي.

د بوډا د خوب کیسه لا نه وه خلاصه چې له نږدې کوره د ښځو کوکي راووتې، هلک مړ و.

جُوجُو غلی شو، تواب په حیرانۍ ورته کتل...

جُوجُو وویل:

_اه ګرانه! په اټکلي ژوند، غټو غټو خبرو، لاړو او خوبونو وطن نه جوړېږي.

له چوترې د نیکه غږ راغی:

_بلا! وه بلا! ړنده یې! بیا دې ساده چای راوړی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

ليکوال: نصيراحمد احمدي

تواب په بيړه جُوجُو ته وکتل.

جُوجُو وويل:

_ما څه نه دي کړي.

* * *

تواب په خاورو کې پلتۍ ووهلې، زنګون يې دروند شو، په بيړه په پښو ودرېد، لاړ، له نورو هلکانو ګوښی کېناست.

جُوجُو وويل:

_ته ولې لوبه نه کوې؟

تواب مخامخ ګوته ونيوله:

_هاغه مو سر ټيم دی، وايي چې زموږ د کلي رنګ مه بدوه، ښه کوټبال (فوټبال) نه شې کولی.

_کوم يو؟

_په دفاع کې ولاړ هلک، هغه چې لوړه ونه لري.

_خو د ګول وهونکو خونده مو نشته، ستاسو کليوالو تر اوسه دوه _ صفر بايللې ده.

تواب غلی و.

جُوجُو وويل:

_هغه د خړ پرتاګه وال سمه لوبه نه کوي، خوښه دې نه ده چې ته ور ګډ شې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

ليکوال: نصيراحمد احمدي

تواب سوړ اسويلی وایست:

_تر ما تکړه دی. که داسې نه وای، نو زه به يې هم په مسابقه کې نيولم.

_اه! تمه دې مه باسه.

_څنگه؟

د جُوجُو غږ يې وانهورېد. يو دم د خړ پرتاگه هلک چيغه کړه، منډه يې واخيسته ، په بيړه له ميدانه ووت او په خاورو کې کېناست. توپ ودرېد، هلکان پرې راټول شول، تواب هم ورغی، د هلک رنگ سپين اوښتی و، يوه خبره يې تکرار وله:

_پيری!!!

تواب څنگ ته ودرېد، جُوجُو وويل:

_ تندی دې سم ونيسه، بس! پر اوږه يې ور کېناستم، له پزې مې کش کړ، نور مې هېڅ هم نه دي کړي.

يوه هلک وخندل:

_مات ياست، بانې کوئ.

په ونه لوړ هلک ته غوسه ورغله!

_له خولې سره دې پام کوه، لوبه نه پرېږدو.

وروسته يې په خاورو کې ناست هلک ته وکتل:

_راځه! لس دقيقې وخت لا پاتې دی.

هلک ځای پر ځای ناست و.

په ونه لوړ هلک وويل:

_پروا نه کوي،. په لسو نفرو هم توپ کولای شو.

د تواب په غوږ چونډۍ ولگول شوه، جُوجُو وويل:

_ور مخته شه.

تواب د نري هلک مخې ته ودرېد:

_ما نيسئ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

هلک د (هو) په بڼه سر وخوځاوه. تواب لوڅې پښې میدان ته ور ګډ شو. یوه شېبه یې منډې ووهلې، خو توپ یې پښې ته نه سیخېده. اوږه یې درنه شوه، جُوجُو وویل:

_ګول ته ور نږدې شه.

تواب د مقابل لوري له دفاع سره ودرېد. توپ هوایي راغی، په دفاع کې ولاړ چاغ هلک منډه ور واخیسته، توپ ته یې سر ورکړ، خو توپ یو دم لوړ شو او د تواب پښو ته ولوېد، تواب د خپلې ښۍ پښې بټه ګوته ورته سیخه کړه او توپ د ګولچي له اوږې سره ښویه تېر شو. یو دم چیغې شوې، میدان نارو او چکچکو پر سر واخیست. شېبه وروسته بل توپ د تواب پښو ته ولوېد، چاغ هلک منډه پرې را واخیسته، یو دم یې ټوډه ووهله، پړ مخې پرېووت. تواب توپ په لغته وواهه، توپ تېز نه و، خو ګولچي حرکت ونه کړ، توپ په رغړېدا له دروازې ووت. چکچکو، نارو او شپیلاقونو زور واخیست. ګولچي چیغې وهلې، قسمونه یې خوړل چې کوم چا تر پښې ټینګ نیولی و، چاغ هلک هم همدا یوه خبره را اخیستې وه، ویل یې چې تواب پښه ورته کېښوده، خو نورو ور پورې خندل.

لوبه مساوي ختمه شوه، تواب د کلي هلکانو پر اوږو واخیست، پر ټول میدان یې راوګرځاوه، تر کلي پورې هم د تواب صفتونه اورېدل کېدل.

تواب نیغ جومات ته لاړ، د ماښام لمونځ یې په ملا پسې وکړ، بیا یې کور ته مخه کړه چوترې ته وخوت، غوږ یې ونیو، له یوې کوټې د ژړ ا نرۍ غږ راته. ورغی، د تره پېغلې لور یې ژړل، د خولې له کونجه یې د وینو نرۍ سره لیکه را ماته وه. تواب د هغې تر څنګ کېناست، یوه شېبه غلی و، بیا یې ورو وویل:

څه شوي؟

د نجلۍ ژړا زور ونیو.

له چوترې څخه یې د تره چیغه راغله!

_دا سپۍ مه راباندې وژنه! مېږه غواړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

وارخطا ښځه کوټې ته راننونه، د نجلۍ پر خوله یې لاس کېښود، په رېږدېدلې غږ یې
وویل:
_د خدای روی ومنه! غلې شه، که دې نیکه خبر شو، خدایکه د ژوند څکه ورنه
وکړې.
تواب وویل:
_تره ناوې! څه خبره ده؟
ځواب یې وانه ورېد.
تواب د باندې ووت، مور یې غوا لوشله، ورغی، پر اخوره کېناست. ورو یې وویل:
_هیلۍ یې ولې وهلې؟
ښځه غلې وه، نږدې ترړلي خوسکی د غوا د غولانځې خواته زوروونه وهل، د دېګ په تل
باندې د شیدو د دارو د لګېدو غږ اورېدل کېده.
تواب وویل:
_ادې! زما خبره دې وانه ورېده!
ښځې ورو وویل:
_څه یې کوې، خوارکۍ یې له اخه ټوخه واچوله.
_ولې؟
_هیلۍ له کارېزه اوبه راوړې، په لاره کې کوم ترږي ځوان مسافر اوبه ترې غوښتې وې،
دا خبره یې وړې خور پلار ته وکړه، بس!!! غم ترې جوړ شو.
غوا وځوځېده، ښځې په بیړه له لندو خوشایو خپلې پایڅې ور ټولې کړې، په غوسه یې
وویل:
_مرداره شې! کالي دې را بې نمازه کړل.
تواب ته یې وکتل، ورو یې وویل:
_د شیدو خونده یې نشته، خوسکی ور پرېږده!
تواب ټیټ شو، پړي ته یې لاس کړ، خوسکی تر غوا لاندې ووت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

ليکوال: نصيراحمد احمدي

ښځه دالان ته لاړه.

*   *   *

د تواب غوږ وتخنېد، نېغ کېناست. جُوجُو و. هلک په خوبولي غږ وويل:

_دا نيمه شپه گوره!

جُوجُو تر لاس ونيو:

_راځه!

تواب په حيرانۍ وويل:

_چېرته؟

_وروسته به پوه شې.

تواب د باندې ووت، د کلا د برج پر سر گرده سپوږمۍ ولاړه وه. د هلک سترگو ته د بټې گوتې په اندازه سپينه رڼا ودرېده، د جُوجُو غږ يې واورېد:

_زه يم، په ما پسې راځه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

رڼا حرکت وکړ، تر ځمکې یو گز پورته روانه وه، تواب گامونه پسې واخیستل. د کلا دروازې ته ودرېد، حیران شو، دروازه خلاصه وه. تواب د باندې ووت، رڼا د کلي په تنگو کوڅو کې مخته تله، له یوه کوره د ځنځیر شرنگ او د سپي غپېدا راغله.

تواب ورو وویل:

_چېرته ځو؟

ځواب یې وانه ورېد. دی تر کلي ووت. رڼا د غنمو د شنو وږو پر سر روانه وه، بیا د گڼو نیالگیو په پاڼو کې ننوته. تواب گړندی شو، د نیالگیو په مینځ کې یې لار وایسته، مخامخ یې وکتل، اوږه یې درنه شوه، ور مېږ یې کوږ کړ، رڼا یې پر اوږه پرته وه. تواب په بیړه وویل:

_زه بېرته گرځم.

د جُوجُو غږ یې واورېد:

_زړه دې، خو په خبرېدو ارزي.

_نو چېرته ځو؟

رڼا پورته شوه، دښته یې په مخه ورکړه، تواب گامونه گړندي کړل. پاو ووت، رپانده جنډو ته ودرېد. رڼا بېرته راوگرځېده.

تواب وویل:

_ هدیره ده، وېرېږم.

جُوجُو په خبره کې ور ولوېد:

_اه گرانه! له ژوندیو ووېرېږه.

_خو تر هدیرې ور هاخوا پردی کلی دی، په دې نیمه شپه کې هلته څه کوو؟

رڼا پر قبرونو د را شنو شویو شنو سپاندو او ځوځو پر سر تېره شوه، تواب مخکې لاړ، د سپوږمۍ رڼا د کورونو پر خړو دېوالونو لگېدله. رڼا یو دم ورکه شوه، هلک ورغی، په گڼو نیالگیو کې یې د جُوجُو غږ واورېد:

_دېخواته!

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

تواب ورمېږ کوږ کړ، جُوجُو پر لښته ناست و، د سپوږمۍ رڼا يې تر روڼ ځان وتله.
تواب يې تر څنګ کېناست، ورو يې وويل:

_دلته څه کوو؟

_ يوازې دروازې ته ګوره!

تواب مخامخ وکتل، د سپوږمۍ رڼا د يوه کور په خړ دېوال کې لرګينې دروازې ته سيخه وه. تواب ورو وويل:

_ولې؟

_اه ګرانه! حوصله ښه ده.

هلک غلی شو، څنګ ته له لانده لښتي د چونګښو کوږړا راتله. يو چا وټوخل، تواب په پاڼو کې ننوت، مخامخ يو څوک تېر شول، پر اوږه تم کړې بيلچه يې د سپوږمۍ رڼا ته ځلېدله.

تواب ورو وويل:

_دهقان دی.

جُوجُو په خبره کې ور ولوېد:

_پوهېږم. تحقيق مې کړی، دلته اوبه کمې دي، د کارېز اوبه د شپې هم په وار وي.
پاو ووت، ليرې له يوه کوره د ماشوم کمزورې نری ژړا راتله.

تواب وويل:

_ولې ناست يو؟

ځواب يې وانه ورېد. يودم له مخامخ دروازې سره ځنځير ولګېد، له دروازې يو سر راووت، يوې بلې خواته کوږ شو، پله نيمکښه شوه، يو سړی ودرېد، مخامخ د دوی پر خوا را روان شو.

جُوجُو وويل:

_ودې پېژانده؟

_نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

ليکوال: نصيراحمد احمدي

_تره دې دی.

تواب په بيړه له سترګو پاڼې ليرې کړې، ځير شو، د سپوږمۍ رڼا د سړي ځېرې ته برابره وه، هلک په حيرانۍ وويل:

_تره مې په دې نيمه شپه کې دلته څه کوي؟

جُوجُو غلی و، سړي تر لښتي ټوپ کړ، د هډېرې خواته يې ګړندي ګامونه واخيستل.

جُوجُو وويل:

_بس! همدومره.

د پاڼو په مينځ کې د بټې ګوتې په اندازه نری رڼا پورته شوه، تواب په رڼا پسې روان شو، رڼا تر هډېرې ښکارېدله. هلک ورغی، جُوجُو د يوه سيميټي قبر پر ژۍ ناست و.

تواب مخامخ ورته ودرېد.

جُوجُو وويل:

_تره دې يوې کونډې ته ورځي.

د تواب زنګنونه ولړزېدل. ځای پر ځای کېناست.

جُوجُو وويل:

_تېره اونۍ ستاسو د کلا د برج پر سر ناست وم، نيمه شپه وه، څه مې ليکل، يو دم مې د کلا د دروازې چونګا واورېده، ورغلم، تره دې په احتياط د باندې ووت، شکي شوم، تر دې کوره مې تعقيب کړ، له کونډې سره يو ځای پرېووت.

جُوجُو غلی شو، يودم يې وويل:

_اه ګرانه! اوښکې ښې نه درسره ښکاري.

تواب خپل سر په دواړو لاسونو کې ونيو.

جُوجُو وويل:

_خوابدون مې نه درباندې لورېده، خو مجبور شوم، تره دې د خپلې لور مخ ته ځکه سوکان ونيول چې يوه تږي ناشناخته ځوان ته يې اوبه ورکړې وې، خو دی.

جُوجُو غلی شو. تواب په ژړغوني غږ وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

_باور مې نه راځي، تره مې تر پنځه پنځوسو کلونو اوښتی دی، اوږده ږیره، په ملا پسې پنځه وخته لمونځ، ثوابي روژې...توبه!

تواب غریو واخیست.

جُوجُو وویل:

_د یو چا په ظاهره مه غولېږه!

هلک ورو ورو سونګېده.

جُوجُو وویل:

_غواړم چې د کونډې په اړه هم یو څه درته ووایم، خو دا مناسب ځای نه دی، بوټي دي، باید هوارې ته لاړ شو.

تواب په پښو ودرېد، دواړه دښتې ته ورسېدل.

جُوجُو وویل:

_تر دې بل ښه ځای نه شو موندلی.

هلک پر شګلنه ځمکه پلتۍ ووهلې.

جُوجُو پر ځمکله لاس تېر کړ، غولی څلور کونجه وړې رڼا ونیو.

جُوجُو وویل:

_دلته مې د کونډې په اړه یو څه لیکلي دي. غوږ ونیسه! یو پردی سړی، یوې ښځې ته راغی، یو ساعت ورسره و، بېرته لاړ.

ښځې توشکه واړوله، څو چرموړلي لوټونه یې سترګو ته ونیول، یودم یې کوکه کړه، په چیغو چیغو یې وژړل، سر یې څو ځله پر دېوال وواهه، ټکری یې ور واخیست، انګړ ته ووته، د ځا پر بېلر یې د دواړو لاسو نو ډنګرې ګوتې کېښودې، لاندې، اوبو ته یې وکتل، د رڼو اوبو پر سر سپینو ستورو ټال خوړ. یودم یې کوکه کړه، خولې ته یې لاس ونیو، سا یې تر پزې راوختله. هغې ژړل او زه د بېلر پر مخامخ ژی ورته ناست وم. ما د ځا په اوبو کې د ښځې د اوښکو د لوېدو غږ اورېد.

ښځې پورته وکتل. په غریو کې یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

_اه خدایه! زه د ژوند کولو حق نه لرم، نن مې خپل عزت په پیسو ورکړ.
یو دم د بېلر پر ژۍ کېناسته، پښې یې څا ته ور وغځولې، ناڅاپه یو غږ راغی:
_ادې! تږی یم.
ورو مې کتل، په چوتره کې یو څلور _ پنځه کلن ببر سری هلک ولاړ و.
کونډې منډه ور واخیسته، ماشوم یې پر خپل ټټر پورې ټینګ ونیو، په چیغو چیغو یې وژړل...مور ژړل، ماشوم غلی و.
وروسته دواړه یوې بلې کوټې ته ننوتل، پسې ورغلم، څراغ بل شو، یوه وړه نجلۍ پرته وه، اووه کلنه، یا تر دې یو څه ډېره، خو نجلۍ وچه کلکه وه، کله کله به یې زګېروی شو، وبه یې ټوخل، تېزه تېزه ساه به یې ووهله، بېرته به غلې پرېوته.
زه پورته په تاخچه کې ورته کېناستم. د نجلۍ د مخ پر راوتلیو هډوکو یوازې خړ پوستکی پروت و.
کوچني هلک په وړه ژبه وویل:
_ادې! ولې دې ژړل؟ ډوډۍ نه شوه درته پاتې؟
ښځه غریو واخیسته:
_نه ګرانه! خور ته دې خپه وم.
یودم یې تر ماشوم لاسونه راوګرځول. وخت ووت، ماشوم یې هماغسې له غېږې نه جلا کاوه، وروسته یې په ژړا کې وویل:
_د خور د علاج نیمایي پیسې مې پیدا کړې، پاتې یې بل وخت راکوي.
هلک خپله مور پر تندي ښکل کړه، مخامخ ورته ودرېد، ښځې پر خپل مخ ټکری ور کش کړ، په ژړا کې یې وویل:
_اه ګرانه! د لیدو وړ نه یم. مه راته ګوره.
ماشوم په خواره خوله وویل:
_ولې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

ښځې ځراغ ته ور پوه کړل، همالته د خپلو اولادونو تر څنګ پر زاړه لیکې لیکې تغر پرېوته. ما یې یوازې سلګۍ اورېدې. څه به مې کول؟ له هغه ځایه را ووتم، خو پوښتنې راسره پاتې وې، له چا به مې مالومات غوښتل؟ نه پوهېدم.

یو دم مې کړپ واورېد، د ستورو رڼا ته مې یوه توره پیشو ولېده، پیشو د دېوال پر سر روانه وه، ورغلم، پر سرداو ورته کېناستم، خو پیشو د کونډې په اړه ډېره نه پوهېده، لنډه یې را یاده کړه چې د کونډې په کور کې یې تر اوسه د غوښې بوی نه دی حس کړی، له ناتاره (په شړومبو کې لنده ډوډۍ) پرته بل څه نه خوري، نو نه یم ورته راغلې.

پیشو ته مې وویل:

_ داسې څوک شته چې د کونډې په اړه مالومات راکړي؟

_یو زوړ سپی دی، څو کاله د دوی کره و، خو کله چې د کونډې خاوند مړ شو، ګېډه یې نه ډکېده، ټوله ورځ به د کلي په ډېرانونو ګرځېده، اخیر یې د مجبوریت له مخې کور پرېښود، اوس د ولسوالۍ په بازار کې د قصابیو مخې ته پروت وي.

په خبره کې یې ور ولوېدم:

_خو هلته ډېر سپي دي.

پیشو هوښیاره وه، زما مطلب یې ژر واخیست:

_زوړ سپی په اسانه موندلی شې، کیڼه پښه درنه پسې اخلي. یوه شپه د یوه کور سره چرګه ګېدړې وتښتوله، خو سړي زاړه سپي ته ټوپک ونیو، ډز پر پښه ولګېد.

پیشو همدومره خبرې وکړې، په ادب یې له ما لار وغوښته او خپله مخه یې ونیوله.

زه په هماغه شپه د ولسوالۍ بازار ته لاړم، زوړ سپی مې په اسانۍ ومونده، د دوکانونو شاته یې د حلالو شویو غواوو پاتې شوې وچې وینې څټلې. لومړۍ پوښتنه مې د کونډې د مېړه په اړه وه. سپي ښه خوله ترې وهله، را یاده یې کړه چې له کونګرېټوبه ورسره و، د کونډې مېړه په کلي کې کوچنی دوکان درلود، یو سهار ښار ته په سودا پسې لاړ، خو مازیګر یې په تابوت کې راووړ، کونډې ځان له ځمکې ځمکې ویشت،

(c) ketabton.com: The Digital Library

وېښته يې شکول، خو ګټه يې نه درلوده. د کليوالو له خبرو پوه شوم چې د سورلۍ موټر په ماين ختلی و، دوی په خپلو کې سره ويل چې مړی د ښکارېدو نه دی. زما هم زړه ته ولوېده، له تابوته د سوځېدلو غوښو بوی راته.

بس! کونډې ته غمونو ور مخه کړه، پوډري لېوره يې دوکان خرڅ کړ او ايران ته لاړ. کونډه سوال ته مجبوره شوه، خو د انسانانو زړونه سخت دي، وچه ډوډۍ به يې په سختي موندله. وروسته يې لور ناروغه شوه، نه پوهېږم چې څه بلا وهلې ده، خو علاج يې ډېرې پيسې غواړې.

جُوجُو غلی شو، پر غولي يې لاس تېر کړ، رڼا ورکه شوه.

تواب په غريو کې وويل:

_کونډه د خپلې لور د تداوي له پاره زما له تره سره پرېوته؟

جُوجُو وويل:

_تره دې شرط ورته اېښی و، نن به يې پاتې دوه نيم زره افغانۍ هم ورکړې وي.

تواب يې په خبره کې ور ولوېد:

_تره مې بايد خپله سزا ووينې.

جُو جُو وويل:

_اه ګرانه! دومره سر مه پسې ګرځوه! ماته يې پرېږده.

* * *

تواب سترګې رڼې کړې! مور يې تر څنګ ناسته وه، هغې ورو وويل:

_ سره غرمه دې کړه، مکتب دې هېر دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

هلک د باندې ووت. په چوتره کې هېڅوک نه و، پر دسترخوان خیرنې پیالې، توره چایجوشه او له پاستو ایستل شوې خامې ژۍ پرتې وې. تواب له ځا بوکه را وایسته، څو لپې اوبه یې مخ ته ور واچولې، د تره له غوسې ډک غږ یې واورېد:

_وا وا! نه لمونځ، نه اودس! د سپي غوندې مردار مخ دې نیولی دی، خدای ته به څه وایې!

تواب ور وکتل،تره یې د دالان په وره کې ولاړ و.

تواب کوټې ته ننوت، د تره له ملنډو ډک غږ پسې ورغی:

_دا کور به بې برکته کړې.

تواب بکس ور واخیست، مکتب ته لاړ، ټوله ورځ یې د خولې خوند بد و، غرمه یې کور ته زړه نه کېده، کلا ته نږدې سره لمر ته د لښتي پر ژۍ کېناست، پښې یې اوبو ته ور وغځولې، یو دم یې تلې وتښخېدې، ناره یې کړه، په بېړه ودرېد. جُوجُو له اوبو راووت، تواب وویل:

_زړه مې دې بوټ را وایست.

بېرته غلی کېناست.

جُوجُو وویل:

_چورت دې سم نه دی.

د تواب شونډې وخوځېدې:

_تره ته مې غوسه راځي، خو تر هغه مې هم کونډې ته خوا بدیږي.

جُوجُو وویل:

_ما یې فکر کړې!

تواب په حیرانی ورته وکتل:

جُوجُو وویل:

_له بکسه دې قلم او کاغذ راوباسه!

هلک هماغسې وکړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

جُوجُو وويل:

_ولیکه!

_څه؟

_ولیکه! تا د یوې مجبورې ښځې عزت ته په سپکه وکتل، بس! په دوو، دریو ورځو کې به د ټوپک خوله در واوړي!

جُوجُو غلی شو، کاغذ ته یې وکتل، ویې ویل:

_ښایسته خط نه لري، خو بیا هم ښه دی، لوستل کېږي.

کاغذ یې د هلک له لاسه کش کړ.

تواب مخامخ وکتل، لیرې د غونډۍ په لمنه کې تور سیرلي، د تورو ټکو غونډې ښکارېدل. ورو یې وویل:

_ښه نو، دا خط څه کوې؟

ځواب یې وانهورېد، ورمېږ یې کوږ کړ، جُوجُو نه و.

تواب کور ته لاړ، ډوډۍ یې له مستو سره وخوړه، اوږد وغځېد، مازیگر یې اوږه وخوځېده. خور یې وه، هغې په خواشینۍ وویل:

_پلار مې ډاکټر راووست.

تواب په بیړه کېناست، سترگې یې وموښلې:

_څوک ناجوړه دی؟

_لالا مې سرې تبې نیولی، په دې گرمۍ کې غبرگې برېستنې ورباندې پرتې دي.

تواب ولاړ شو، د تره کوټې ته ورغی، ډاکټر پېچکاری ډکوله، پلار او نیکه یې غلي ناست ول. تواب خپل تره ته وکتل، لړزې اخیستی و، پر لاندنۍ چاودلې شونډه یې ډومبک وینه پرته وه.

تواب خپلې کوټې ته لاړ، ورو یې وویل:

_جُوجُو!

ځواب یې وانهورېد. منډه یې واخیسته، د کلا د دروازې تر مخ ودرېد:

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

ليکوال: نصیراحمد احمدي

_جُوجُو!

باغ ته لاړ، د انگورو د تاکونو په مینځ کې ودرېد، چیغه یې کړه!

_جُوجُو!

پرررر، شو، له شنو پاڼو خړې مرغی والوتې.

تواب پر پوله کېناست، شېبه ووته، پزه یې کش شوه، جُوجُو وخندل:

_کوټ، کوټ، کوټ...ډېر راپسې وگرځېدې؟

تواب په غوسه وویل:

_ځان راوښیه، په تره دې څه ټکه راوستې ده؟

پر پوله سپینه رڼا را وگرځېده:

_اه گرانه! تره دې ډېر بې زړه دی!

_نو تا څه وکړل؟

_هېڅ! کونډې ته یې یوه ارزان بیه گوتمۍ اخیستې وه، را پټه مې کړه، تره دې غرمه ویده و، گوتمۍ او کاغذ مې په خولۍ کې ورته کېښودل. خرهاری یې د زغملو نه و، غوسه راغله، پر پزه مې خوله ور ولگوله، سړی نېغ کېناست، خولۍ ته یې وکتل، رنگ یې والوت، کاغذ یې ولوست، چیغه یې کړه، شا پر تخته بېسده پرېووت.

تواب په خبره کې ور ولوېد:

_ که یې زړه درېدلی وای، بیا؟

جُوجُو وویل:

_ ځورېدا ورته ښه ده، دی به تر اوسه په دې فکر کې وي چې په رڼا ورځ یې څنگه په خپل کور کې خط او گوتمۍ په خولۍ کې ورته کېښودل.

جُوجُو غلی شو، وروسته یې یو دم وویل:

_له کونډې سره مرسته کوې؟

_هو

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیکوال: نصیراحمد احمدي

ـنو یو بل خط هم ولیکه. دوه ، درې ټکي بس دي. په دوو ورځو کې د کونډې له پاره د پنځو لکو افغانیو تیارول او که دېرش مرمۍ؟

دا هم ولیکه چې پیسې به د شپې دوولس بجې په زړه ژرنده کې ږدې او له کونډې به لیرې گرځې.

تواب په حیرانۍ ورته کتل.

جُوجُو وویل:

ـبله چاره نه وینم، خط په پاکټ کې واچوه، تره ته دې ووایه چې له فوټباله راتلم، له گڼو ونو یو ناشناخته سړی راووت، سپېره، ډبل برېتونه یې لرل، سترگې یې سرې وې، پر مخ یې یو لوی تازه پرار (زخم) ښکارېده او له جېبه یې د توپانچې میل راوتلی و. همدا پاکټ یې راته ونیو.

* * *

تواب غلی کېناست، مخې ته یې وکتل، پاڼې وې. لاس یې ور وغځاوه، نرۍ څانگه یې په دوو گوتو کې ټینگه کړه، کړس شو، څانگه ماته ملا، لاندې وځړېده. په نوې پیدا شوې چوله کې یې ژرندې ته وکتل، ړنگ دېوالونه له ورایه ښکارېدل، د ژرندې زړه ناوه وچو بوټو نیولې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

تواب ورو وویل:

_جُوجُو؟

ځواب یې وانهورېد.

کونګ نارې کړې، تواب په بیړه پورته وکتل، د ونې په ګڼو پاڼو کې هېڅ هم نه ښکارېدل، سپینې سپوږمۍ ته پنډې ورېځې ور روانې وې، له کلي د سپیو غپا راتله.

پاڼې وخوځېدې، هلک په بیړه ولاړ شو.

جُوجُو وویل:

_زه یم.

تواب سوړ اسویلی وایست، بېرته کېناست.

سپینه رڼا را تاو شوه، جُوجُو وویل:

_وختي راغلی یې؟

تواب ژرندې ته کتل...

جُوجُو وویل:

_بېځایه مه وېرېږه!

تواب په خبره کې ورولوېد:

_اوس هم د زړه په زور راغلم.

جُوجُو وویل:

_ یوه ښځه مې ولېده، ماشوم یې د بلاوو او لېوانو په کیسو ویداوه، وېروونکې خبرې یې ورته کولې، ویل یې، د باندې توره بلا ولاړه ده، که ویده نه شوې، یوه ګوله به دې کړي. ته هم نه یې ملامت، ډاړه یم، مور یا انا به دې دا رنګه کیسې درته کړې وي، څوک چې په ماشومتوب کې ووېروې، په لویوالي کې لوی زړه مه ورنه غواړه!

جُوجُو غلی شو، تواب ته یې وکتل، هغه د ژرندې ړنګو دېوالونو ته وچې سترګې نیولې وې....

جُوجُو وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

_مه وېرېږه، موږکان دي، په رالوېدلو وچو پاڼو خېژي.
تواب هماغسي ژرندې ته کتل...
جُوجُو وویل:
_اه گرانه! زړه دې مه خوره، شپه تر ورځې ښه ده، انسانان ویده دي، تاوان نه رسوي.
جُوجُو غلی شو، چوپه چوپتیا وه، پر پاڼو د موږکانو د تېرېدو غږ راته، لیرې یوه چرچرک نارې وهلې...
شېبه ووته، جُوجُو وویل:
_اوس یې وخت دی، تره دې باید راغلی وای.
تواب په خبره کې ور ولوېد:
_راځي!
_ډاډه یې؟
هو، پرون ماښام مې خط ورکړ، د برېتور سړي خبره مې نوره هم له وېرې ورته ډکه کړه، لاره ترې ورکه شوه، کوټې ته ننوت، شېبه وروسته یې ښځې چیغې کړې، تره مې بیا ضعف کړی و. خو سهار ته په خپلو پښو تر موټره ورغی، د کلا دروازه ما ورته خلاصه کړه، رنگ یې ژېړ و، مازیگر پلی کور ته راغی، نیکه ته یې وویل چې موټر عوارض پیدا کړي و، خرڅ یې کړ، په پیسو به یې بل موټر واخلي.
جُوجُو وویل:
_نیکه یې قانع کړ؟
_تره مې د موټرو په کاروبار ښه پوهېږي، دا رنگه سوداوې یې پخوا هم کړې وې.
کړپ شو، تواب ځان ټیټ کړ، پاڼې یې ورو له سترگو لیرې کړې، تره یې د ژرندې مخې ته ولاړ و، یوې بلې خواته یې په وېره کتل. وروسته یې د ژرندې پر ناوه یوه غوټه کېښوده.
جُوجُو ځانگې وښورولې، د تواب تره یو دم چیغه کړه! زنگنونه یې پر ځمکه ولگېدل، په زوره یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

_د خدای له پاره! واړه ماشومان لرم!

جُوجُو یوه څانګه ماته کړه، له کړپ سره، سړی پر ځمکه پرېووت، خپله پزه يې پر غولي وموښله!

_توبه مې ده، بد مې کړي، د خدای روی ومنئ، بیا به داسې نه کوم.

سړي یوه شېبه توبې وایستې، بیا ورو ولاړ شو، تواب تر هغو پسې کتل چې په تورو ونو کې ننوت.

جُوجُو وويل:

_دا خو ډېر بې غېرته و...

تواب په خبره کې ور ولوېد:

_ له رسوایۍ ډارېده.

جُوجُو وويل:

_راځه!

دواړه د ژرندې ناوې ته ودرېدل، تواب غوټه خلاصه کړه، د زرګونو پنځه ترلي بنډله وو.

جُوجُو وويل:

_دا پیسې باید کونډې ته ور ورسوې.

تواب په پوښتونکي نظر ورته وکتل.

جُوجُو وويل:

_زړه دې غټ ونیسه، زه درسره یم.

تواب نیم ساعت وروسته د کونډې د کور دروازې ته ولاړ و. هلک د دروازې په لیخک کې ترلې غوټه کېښوده، شاوخوا يې وکتل، یوه تیږه يې له خاورو راپورته کړه، دروازې ته يې ونیوله او دروازه يې پرې وټکوله.

منډه يې واخیسته او دروازې ته مخامخ په ګڼو نیالګیو کې کېناست، سپوږمۍ تېزه وه، ان د دروازې پر سر د غومبسو غټه ځاله هم ښکارېدله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

وخت ووت، دروازه خلاصه نه شوه.
جُوجُو د تواب پر ورانه چونډۍ ولګوله.
تواب ورو ولاړ شو،بیایې دروازه وټکوله، په منډه یې ځان تر نیالګیو را ورساوه.
د کونډې وارخطا غږ یې واوېد:
_څوک یې ؟
وخت ووت، دروازه هماغسې تړلې پاتې شوه.
جُوجُو وویل:
_یو ځل بیا!
تواب غلی ولاړ شو، داځل یې دروازه یې په شدت وټکوله.
کونډې وویل:
_څوک یې؟
دروازه خلاصه شوه، وارخطا ښځه په وره کې ودرېده، په لاس کې یې د تناره سیخ نیولی و. ښځې یوې بلې خوا وکتل، یوه شېبه ودرېده، بیا یې غوټې ته پام شو، ور وایې خیسته او کور ته ننوته.
جُوجُو وویل:
_راځه!
تواب په حیرانۍ ورته کتل...
جُوجُو وویل:
_زړه دې، که غواړې چې د کونډې له حاله خبر شې، نو په ما پسې راځه.
تواب حرکت ونه کړ.
جُوجُو وویل:
_مه وېرېږه. نه دېویني.
تواب وویل:
_خو دروازه تړلې ده، د ځنځیر شرنګ دې وانهورېد؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

ليکوال: نصيراحمد احمدي

جُوجُو په خبره کې ور ولوېد:

_اه گرانه! نوي خو مو نه دي سره پېژندلي.

تواب دروازې ته ودرېد.

جُوجُو ورک شو، شېبه وروسته د دروازې څنڅېر ورو له دړې سره ولگېد، تواب اوږه ورکړه، دروازه نيمکښه شوه. هلک په احتياط انگړ ته ور ننوت، شاوخوا يې وکتل، سپېره غولی و، ان يو شين ډکی هم نه ښکارېده، يوازې له څا سره يو کوږ نيالگی ولاړ و. تواب چوترې ته وخوت، يودم څراغ ولگېد، تواب پرېووت، د جُوجُو ورو غږ يې واورېد:

_دې خواته!

هلک ور وښويېد، له کړکۍ سره غلی کېناست. کوټې ته يې وکتل، کونډه حيرانه ناسته وه، خلاصې غوټې ته يې وچې سترگې نيولې وې. وروسته يې يو دم يو بنډل ور واخيست، څراغ ته يې ور نږدې کړ، په ځير ځير يې ورته وکتل.

بيا يې يو ناڅاپه وخندل، خندا يې زور ونيو، د هغې تر څنگ پروت ماشوم کېناست، په حيرانۍ يې خپلې مور ته وکتل، په وېره يې وويل:

_ادې ! ډوډۍ دې موندلې ده؟

ښځې مخ ور واړاوه، يو دم يې غېږه ترې تاوه کړه، بېرته يې له خپل ټټره بېل کړ، پيسې يې ور واخيستې ، په خوند يې وويل:

_دومره پيسې مې په ژوند نه وې لېدلې.

ماشوم غلی و.

ښځې وويل:

_اوس به دې نو خورکۍ د کابل په ډاکټرانو وگرځوم، خدای به يې جکه جوړه کړي.

ماشوم ورو وويل:

_ډوډۍ به ډېره وي؟

_هو زړه! سهار به يوه گونۍ اوړه را وغواړم، له دې ايسته به خپل تنور بلوو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

نجلۍ وسونګېده. ښځې د هغې خوار ولي وښورول، په خوند يې وويل:
ښايستې لورې، سترګې رڼې که!
نجلۍ هماغسې پرته وه.
ښځې وويل:
_وګوره، پيسو ته وګوره! ټول زرګون دي.
نجلۍ مړاوې د مور په لاس کې نيولي بنډل ته وکتل، په زحمت يې وويل:
_چا راوړې ؟
ښځه غلې شوه، شېبه وروسته يې ورو وويل:
_نه پوهېږم!
چوپه چوپتيا شوه، مور، لور او زوی پيسو ته کتل...
د ښځې شونډې وخوځېدې:
_ملايکو!
ټول غلي وو، يوه هم کومه خبره ونه کړه، پر خړ دېوال د ماشوم د ببرو وېښتو سيوری لړزېده.
جُوجُو د تواب پزه کش کړه، تواب ولاړ شو، ورو له انګړه ووت. مخکې لاړ. تر هدېرې تېر شو.
جُوجُو وويل:
_نېک کار خوند نه لري؟
تواب ځړېدلی سر روان و.
جُوجُو وويل:
_سمه ده، څه مه وايه.
وخت ووت، تواب د کلا تر مخ د مېلمنو د کوټې بام ته وخوت، پر سپېره ډاګ ستوني ستغ اوږد وغځېد. پورته يې وکتل، د سپوږمۍ رڼا تېزه وه، ستوري تت ښکارېدل.
جُوجُو وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

_کور ته نه ځې؟
تواب سوړ اسویلی وایست:
_نه، د تره له سوبه (علته) مې زړه نه کېږي.
غلی شو.
جُوجُو وویل:
_بیا ژاړې!
_نه
_ما دې په سترګو کې سپوږمۍ ولېده، صافه نه وه، یوې بلې خوا ته ړنګېدله، اوښکې وې.
تواب ټوخي واخیست، یوه شېبه یې وټوخل، ویې ویل:
_کونډه او د هغې ماشومان مې سترګو ته ولاړ دي.
جُوجُو په خبره کې ور ولوېد:
_اه ګرانه! دا خو یوازې یوه وه، که په نورو کیسو پوه شې، زړه به دې وچوي.
جُوجُو غلی شو، یودم یې وویل:
_اورې؟
_څه؟
_د ببلچې غږ
_هو، خو ډېر لیرې دی.
جُوجُو وخندل:
_دومره هم نه، له وېرې ورو کار کوي.
تواب وویل:
_نو دا وخت؟
جُوجُو په خبره کې ور ولوېد:
_راځه! ځینې خبرې باید درته مالومې شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

دواړه له بامه ښکته شول، ولاړ غنم يې په مخه ورکړل، تېرو لوخو ته ودرېدل. تر لوخو ور هاخوا يو چا د کارېز اوبه اړولې.

تواب په بیړه وويل:

_دا خو تاجو دی، ده پرون اوبه ولګولې. نوبت يې تېر شو.

د جُوجُو غږ يې واورېد:

_د اوبو په غلا پسې راوتلی.

_اه، نه يې شم منلی، د تاجو له غلا نه بد راځي، حرامه يې ګڼي.

_اوس خو يې وينې.

تواب غلی شو.

جُوجُو وويل:

_راځه!

دواړه بېرته شاته وګرځېدل، له ګڼو چنارانو ووتل، د زنګولې غږ راغی، د پچو بوی له خاورو سره ګډ و.

تواب ته غوسه ورغله:

_د خدای له پاره، کوچي شنو تاکونو ته رمه ور پرې اېښې.

دواړه د پخڅې تر څنګ تېر شول، يو څوک پر سرداو ناست و، پر دېوال له راغلیو څانګو يې زردالو شکول، پورته سپینه سپوږمۍ ولاړه وه.

تواب ځړېدلی سر د کلا خواته روان شو.

جُوجُو وويل:

_ځینې نورې خبرې هم شته.

ځواب يې وانه ورېد.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

* * *

تواب پر خامه هندوانه وخوت، سپین ښویه بوجان (زړي) ترې را ووتل، خټکي ته یې د تېره بوټ څوکه سیخه کړه، خټکی له جوړنګ بېل شو، ورغړېد او په لښتي کې ولوېد. بکس یې کېښود، یو دم یې د پالېزه پر جوړنګانو خپړې کړې. لانده بوټې له بېخه راوتل.

تواب سترې شو، بکس یې شاته واچاوه، لېرې یو چا رشقه رېبله. ورغی، په لوړ غږ یې وویل:

_پالېز مې دې له بېخه را وایست.

په رشقه کې د لور د تېرېدو غږ ودرېد، سړي ملا سیخه کړه،حیرانې سترګې یې له چخړو ډکې وې. په سړه سینه یې وویل:

_ په سد یې؟

د تواب شونډې وخوځېدې!

_تاجو! که یې نه منې ، نو ورشه ویې ګوره!

د سړي تندی تریو شو:

_غټان په خپل نوم مه بوله!

هلک غبرګ لاسونه د سړي سترګو ته ونیول:

_ها! نوکانو ته مې وګوره، له خټو ډک دي.

سړي لور کېښود، پوله یې په مخه ورکړه، تواب هم ګړندي ګامونه پسې واخیستل. سړی د پټي په کونج کې را ایستل شویو جوړنګانو ته ودرېد.

یوه شېبه غلی و، بیا یې یودم ځمکې ته لاس کړ، یوه وړه شکېدلې هندوانه په ګوتو ورغله، تواب سر ټیټ کړ، هندوانه پر پوله ولګېده، چاک شوه او راوتلو اوبو یې خاوره ورسره ورغړوله.

سړي تېرې ته لاس کړ، تواب چیغه کړه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

_ته غل يې، تېره شپه دې د کارېزه اوبه اړولې.
د سړي له لاسه تېږه ولوېده.
تواب وويل:
_تا د گل رحيم اکا يتيمانو ته هم ونه کتل، يوازې دوه پټي لري، خو ته د کارېزه سلامت شواروز خورې، بيا دې هم اوبه ترې غلا کړې!
سړي حيرانې سترگې ورته نيولې وې.
تواب وويل:
_په جومات کې يې وايم.
سړي يودم وخندل:
_ټول پالېز تر تا جار، ټوکې مې کولې، نه يم په غوسه.
بيا يې خپل جيب ته لاس کړ، شلگون يې راوايست:
_هه! په مکتب کې به څه پرې واخلې.
تواب روان شو، مخکې لاړ، شاته يې وکتل، سړي شلگون ورته وښوراوه.
د تواب بکس دروند شو، جُوجُو وويل:
_ښه دې ونه کړل.
د تواب شونډې وخوځېدې:
_اوس کوچيانو ته ورځم.
جُوجُو وويل:
_اه گرانه! بدو ته په بدو ځواب مه وايه.
تواب ځړېدلی سر روان و.
جُوجُو وويل:
_مکتب به څنگه کوې؟
_اول سات خالي دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

تواب تر فصلونو ووت، دښته يې په مخه ورکړه، د غونډۍ په لمنه کې د کوچيانو تورې کېږدۍ ولاړې وې.

جُوجُو وویل:

_د تېرې شپې کوچی به په کومه یوه کې پسې غواړې؟

غټ کوچیاني سپي غپ وهل، منډه يې را واخيسته، بکس سپک شو، سپی ځای پر ځای ودرېد. وربوز يې پر خاورو کېښود، لکۍ يې له ځمکې مړه دوړه پورته کړه، بېرته کېږدۍ ته ور وګرځېد.

بکس دروند شو:

_دلته يې نه شې موندلی.

تواب وویل:

_ولې؟

_سپي را یاده کړه چې بېګانۍ رمه تر غونډېو ورهاخوا پسې وغواړئ.

د تواب تندی تريو شو:

_سپی دروغ وايي!

جُوجُو وخندل:

_اه ګرانه! د سپي سپکاوی مه کوه، که خبر شي نو د ځان توهين يې ګڼي.

تواب پر یوه هواره تېږه کېناست. مخامخ يې وکتل، دوو ځوانو کوچیو پچې جارو کولې، خرو لنډ لنډ ګامونه اخیستل، پښې يې تړلې وې.

د جُوجُو غږ يې واورېد:

_د کوچیانو ژوند سخت دی.

تواب وویل:

_خو ماته خوند راکوي.

جُوجُو وخندل:

_ په دې خبرو پسې مه ګرځه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

تواب غلی و.
جُوجُو وویل:
_راځه!
_چېرته؟
_دا خوند باید له نږدې ووینو.
هلک ورو روان شو، له یوې کېږدۍ یوه بوډۍ راووته.
تواب په شونډو کې وویل:
_د کورتو اخیستلو بانه ښه نه ده؟
د جُوجُو غږ یې واورېد:
_ترڅو به په دروغو ژوند کوی؟
بوډۍ خپله چونډاره لمن د سپي سترګو ته ونیوله. په زهیر، خو ډډ غږ یې وویل:
_څه غواړې؟
تواب ور مخته شو:
_د یوه کوچي پوښتنه مې کوله، بېګا یې د انګورو په تاکونو کې یوه پاڼه هم نه ده پرېښې.
بوډۍ وویل:
_موږ رمه نه لرو، مازې څو مېږې راپاتې دي، مردار نه پرې خورو.
تواب په خبره کې ور ولوېد:
_تږی یم.
سپی وغرېد، یودم غلی پرېووت.
بوډۍ وویل:
_کېږدۍ ته ور ننوځه، سپی خروړی (خوړونکی) دی.
تواب ور وکتل، سپي پر خړو خاورو خپل وربوز اېښی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

تواب کېږدۍ ته ننوت. پر زاړه او شکېدلي لیمڅي کېناست، شاوخوا يې وکتل، څنګ ته خيرنې بسترې پرتې وې، پورته مات شکېدلي غلبېلونه را ځړېدل.

یودم يې غوږ سوړ شو، ورمېږ يې کوږ کړ، بوډۍ له اوبو ډک جام ورته نیولی و.

تواب لاسونه ور وغځول، شونډې يې د جام پر ژۍ کېښودې، اوږه يې درنه شوه، جُوجُو وویل:

_دوې ورځې دلته وم، په همدې جام کې سپې خوله وهله.

تواب یو دم وټوخل، له خولې يې نریو رڼو اوبو داره وکړه.

بوډۍ وویل:

_بسم الله.

تواب جام پر غولي کېښود.

زګېروی شو، تواب شاوخوا وکتل، برېستنې وښورېدې. بوډۍ ورغله، غبرګې برېستنې يې چوله کړې، ببر، سره نښتي ژېړ وېښته ښکاره شول.

بوډۍ وویل:

_جار!

د تواب غوږ وتخنید:

_لمسۍ يې ده، غونډل چیچلې.

تواب د برېستنو خواته ور وښویېد.

بوډۍ د نجلۍ مخ لوڅ کړ، د هغې پر لمر سوځولي تور تندي يې لاس کېښود، سوړ اسوېلی يې وایست:

_لکه له تناره چې دې را ایستلې وي.

تواب وویل:

_ډاکټر ته مو نه ده ور وستې؟

بوډۍ خپلې لمسۍ ته وچې سترګې نیولې وې.

تواب وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

_غونډل خطرناکه دی.
بوډۍ یودم ور وکتل:
_ته له کومه پوه شوې؟
د تواب ژبه بنده شوه:
_ما، ما
بوډۍ وویل:
_ته بې څه نه يې، په غیبو پوهېږې، سپی هم څه نه درته وايي.
تواب غلی و.
بوډۍ د خواست په ژبه وویل:
_ها زویه، خدای دې په ځواني برکت که، ماته خو بزرگ ښکارې. په دې لمسۍ خو مې یو دم وکه!
تواب په حیرانۍ ورته کتل.
بوډۍ تور واړه دېگ ته لاس ور وغځاوه، دېگ یې د تواب تر مخې کېښود:
_ها، د یوې غړکي نوین (تازه) کوچ دي، په شکرانه کې یې درسره یوسه.
تواب ولاړ شو، بوډۍ تر لمن ونیو، تواب بېرته کېناست، شونډې یې وخوځېدې، د نجلۍ مخ ته یې خوله ور نږدې کړه، له چوف سره د هغې په ببرو وېښتو کې نښتې پلاله وخوځېده.
تواب په بیړه له کېږدۍ ووت، منډه یې واخیسته. لېرې ودرېد، د پښو څرپکي یې واورېدې، ورمېږ یې کوږ کړ، سپي لکۍ خوځوله.
تواب کېناست. غوږ یې وتخڼېد. جُوجُو وویل:
_ښه نو، ته بزرگ یې؟
تواب ته غوسه ورغله:
_ملنډې مه وهه!
جُوجُو وخندل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

_کوټ، کوټ، کوټ...د تندي گونځې دي بیا ډېرې شوې، سپی بې حوصلې دی، یوازې اشاره غواړي، یوه گوله به دې کړي.
تواب غلی و.
جُوجُو وویل:
_یوه پوښتنه؟
تواب ور وکتل:
_څه؟
غونډل انسان وژني؟
_هو، تېر کال یې زموږ د دهقان کوچنی زوی وخوږ (وچیچه)، څو ورځې وروسته یې ډاکټر ته یوووړ، خو په لاره کې مړ شو.
تواب غلی شو، یودم یې وویل:
_اوس نو مه وایه چې غونډل بې ازاره دی.
جُوجُو وویل:
_بیا دې هم په قضاوت کې بیړه وکړه. غونډل مې ظالم وگاڼه، خو هغه را یاده کړه چې کلونه کلونه همدلته اوسېدو، بس! کوچیان راغلل، غټې تیږې یې لیرې کړې او کېږدۍ یې ودروله. موږ د موږکانو یوه پخواني غار ته پناه وروړه، خو هلته یې هم په کراره نه پرېښودو، نجلۍ ډکه بدنۍ په غار کې تشه کړه، یو شوخ زوی مې پر لمن ور وخوت او د نجلۍ غاړې ته یې خوله وروړه.
تواب غلی و.
جُوجُو وویل:
_ته خوشاله یې چې دا کوچۍ مړه شي؟
تواب په حیرانۍ ور وکتل.
جُوجُو وویل:
_ورشه، بوډۍ پوه که چې د نجلۍ غم وخوري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

تواب ورو ولاړ شو،. شېبه وروسته د کېږدۍ تر مخ ودرېد. بوډۍ د کوچو له دېگ سره راووته. تواب ورو وویل:

_نجلۍ باید ډاکټر ته ورسوئ!

بوډۍ وخندل:

_جار، د ډانگټر کار يې نه دی، ستا دم به يې ټک پتری کړي.

یودم يې هلک تر لاس ونیو او دواړه کېږدۍ ته ننوتل.

بوډۍ د نجلۍ له مخې برستن ليرې کړه، په خوند يې وويل:

_ها ورته وگوره! کراره پرته ده.

تواب ور وکتل، د نجلۍ دخولې لنده غاړه تکه شنه وه.

بوډۍ وويل:

_پیاز مې په اور کې ایښی، بس! چې خوړین شو، پر غاړه به يې ور وتړم، ټول زار (زهر) او ناوونه (چرک) به يې را وباسي.

ډډ کوچیانی غبږ واورېدل شو:

_دا څوک دی؟

تواب په بیړه ور وکتل. له عمره پوخ چاغ، گردی سړی ولاړ و.

بوډۍ وخندل:

_تړی و، خو په بزرگي کې يې شک نشته، یوه چوف يې سنځله کراره پرې ایسته.

کوچي لوی ډانگ د کېږدۍ ټاټ (ټوټې) ته ودراوه، خیرن بالښت ته يې ولي ولگول، په ډډ کوچیاني غبږ يې وويل:

_ادې! جونگی مې خرڅ کړ!

بوډۍ یودم کېناسته، تواب ور وکتل، د ښځې رنگ الوتی و.

کوچي وويل:

_خوا مه بدوه، په کور کې یوه لپه اوړه هم نشته.

د بوډۍ د تندي گونځې لا پسې ژورې شوې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

_همدا یو جونګۍ راپاتې و.
کوچي ته غوسه ورغله!
_بلا ورپسې! زنګي (هلکان) خو له لوړې نه شو مړه کولای!
مېږې رمباړه کړه، تواب ور وکتل، دوه واړه هلکان په څو ډنګرو مېږو پسې روان وو. یوه یې پرتوګ نه درلود، اوږده لمنه یې باد وهله.
د کوچي غږ یې واورېد:
_مړې خورې؟
تواب ور مېږ کوږ کړ، کوچي ده ته کتل.
تواب په بیړه وویل:
_نه.
تر کېږدۍ ووت، ودرېد، کوچي ته یې مخ ور واړاوه، په وېره یې وویل:
_دا نجلۍ ډاکټر ته بوزه، مري.
کوچي چیغه کړه!
_ګل اندامې! دا چای زار زکوم دې پسې څه که!
ښځینه غږ یې واورېد:
_ځوځ خوله (اور) نه اخلي، لانده دي.
تواب ښۍ خواته وکتل، په خړ، پنډ لوګي کې یوه ښځه پټه وه، ښځې یودم وټوخل، ولاړه شوه، سترګې یې تکې سرې وې. بېرته کېناسته، ځوځو ته یې ور پوه کړل، غوټه لوګی یوې خواته کوږ شو.
تواب په ځړېدلي سر ګامونه واخیستل، جُوجُو یې پر اوږه کېناست، ورو یې وویل:
_هلکانو ته وګوره!
تواب سر پورته کړ، بې پرتوګه هلک په خاورو کې ناست و، پر خوله او پزه یې مچان بونګېدل، بل د کوټي خلاصو پښو ته پړی ور اچاوه.
جُوجُو وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

_اوس پوه شوې چې کوچیان سخت ژوند لري؟
تواب یې په خبره کې ور ولوېد:
_زه څه خبر وم، په کتابونو کې یې ډېر صفت راغلی، ان لوی لوی شاعران او لیکوالان یې لا په صفت نه مړېږي.
جُوجُو وخندل:
_اه گرانه! په دې خبرو پسې مه گرځه. زه دوې، درې ورځې له کوچیانو سره وم، ډېر څه مې لیکلي، خو لمر دی، برقي توري سم نه ښکاري.
تواب غلی روان و.
جُوجُو وویل:
_شاعران او لیکوال دې یاد کړل، ما هم د دوی ځینې لیکنې ولوستې، خو زه ډاډه یم چې کوچیانو ته یې پر پاخه سړک د روان موټر له ښیښو ور کتلي دي، دوی له لیرې د هغې پیغلې کوچۍ تصویر را اخیستی چې په اوښانو پسې روانه ده، خو هېڅکله یې د هغې له وچو شونډو راوتلی ستری (اه) نه دی اورېدلی، د هغې په چاودو پوندو کې یې تللیو اغزیو ته پام نه دی ور اوښتی، د هغې د تندې مړو خولو ته یې نه دي کتلي، د هغې په تنکي عمر کې یې د سترگو شاوخوا گونځې نه دي لیدلې.
جُوجُو غلی شو. تواب هماغسې ځړېدلی سر روان و.
جُوجُو وویل:
_شرط تړم! که په همدې شاعر او لیکوال یوه ورځ د کوچي برېستن هواره کړې، تر سهاره به یې سپږمې ټینگې نیولې وي. که دې ډوډۍ ورته کېښوده، په کاسه کې به وېښتان پسې غواړي، دوی د کوچیانو د ژوند په صفت نه مړېږي، خو که ورته ووایې چې یوه اونۍ ژوند ورسره وکړه، نو د پچو د بوی او دوړو له لاسه به یې د تشناب کاغذ سپږمو ته نیولی وي. یوه شېبه یې د موټر له ښیښو یوه کوچۍ پیغله ولېده، سل مخه یې په صفت ډک کړل.
جُوجُو غلی شو، د تواب پر اوږه یې چونډۍ ور ولگوله:

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

_پوښتنه يې وکړه چې ليکوال او شاعران بايد څه وکړي؟
تواب وويل:
_څه وکړي؟
_ښه پوښتنه ده. په اوښ پسې روانه کوچۍ او په غره کې د شپېلۍ غږ، ټول ژوند نه دی، هر څه ته بايد د واقعيت په سترګه وګوري، د هغې کوچۍ سرې سترګې دې وليکي چې په لندو څوڅو اور بلوي او سږي يې له لوګي ډک دي. هغه نجلۍ دې انځور کړي چې غونډل چيچلې، خو ډاکټر نه لري. هغه بې پرتوګه ماشوم دې ياد کړي چې پر خوله او پزه يې مچان بنګېږي او له مکتبه محروم دی. د هغو کوچيانو ستونزې دې وڅېړي چې ټوله مالداري يې ناروغيو ور تباه کړه.
تواب غلی و.
جُوجُو وويل:
_راته ووايه چې ګټه به يې څه وي؟
هلک همدا پوښتنه تکرار کړه.
جُوجُو وويل:
_واقعي ليکنې به د کوچيانو ستونزو ته د نورو پام ور واړوي، د دوی له ريښتيني ژونده به خبر شي، کېدای شي چې سيار مکتب او شفاخانه ورته جوړه کړي، د مالدارۍ غم يې وخوري. که نور نه وي، د هوايي خبرو پر ځای خو به يې واقعيت ويلی وي.
د تواب شونډې وخوځېدې:
_مکتب راورسېد.
اوږه يې سپکه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

* * *

ملک وویل:

_یوازې تفدانۍ پاتې دي.

یو ځوان په منډه جومات ته ننوت، بېرته راغی، دوې تفدانۍ یې پر هوارګېلم کېښودې.

ملک وویل:

_ښه ځای دی، هوا چلېږي.

څپلۍ یې وایستې، پر رنګارنګ هوارو ټغرونو مخکې لاړ، د زاړه توت تنې ته اېښې بالښت ته یې ډډه ووهله، ویې ویل:

_د چایو غم مو خوړلی دی؟

یوه کلیوال په بیړه ځواب ورکړ:

_کورونو ته مو احوال ورکړی، چای او ډوډۍ په خپل وخت راځي.

ملک غټه چونډۍ نصوار تر ژبې لاندې کړ، ورو یې وویل:

_ناوخته شول.

کلیوال غلي وو.

ملک وویل:

_توابه زویه! د جومات بام ته ور وخېژه!

تواب پر خټینو زینو وخوت. شمال لور ته یې وکتل، دښته له شنو سپاندو ډکه وه، ورمېږ یې کوږ کړ، لمر یې سترګو ته سیخ شو، ښی لاس یې پر وروځو کېښود، په لوړ غږ یې وویل:

_د زړې کلا له خوا خلک را روان دي!

یوه کلیوال خوله پورته ونیوله:

_څو کسان دي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

_نه پوهېږم، له دې ځایه سم نه ښکاري، د ګلدين کاکا تر سنځلو راتېر شول.
هماغه سړي ور غږ کړل:
_څوک دي؟
ملک وخندل:
_یاره میر احمده، اجبه ساده خبره دې وکړه، لیرې دي، هلک یې شمېرلی نه شي، نو ځنګه به یې وپېژني!
نورو کلیوالو وخندل.
تواب د بام پر ژۍ کېناست. د توتکیو غچا شوه، مخ یې واړاوه، د جومات پر سپیکر دوې توتکۍ ناستې وې. لاندې یې وکتل، د زاړه توت څانګې پر ناستو کسانو ورغلې وې، د شنو پاڼو له چولو، خیرنې خولۍ او سپین پټکي ښکارېدل.
غرهاری شو، دوې ټیټې نرۍ هلیکوپټرې راغلې، تکې تورې وې، دښته یې په مخه ورکړه، له خپلو سیورو سره یو ځای تلې.
تواب ودرېد، چیغه یې کړه!
_نور هم راغلل!
له لاندې یوه کلیوال په لوړ غږ وویل:
_موټر دي؟
_هو.
_څو داني ؟
_نه پوهېږم، په دوړو کې نه ښکاري.
تواب مخکې لاړ، په ځېر یې دښتې ته وکتل، د مخکیني موټر ښیښه برېښېدله، نور په دوړو کې پټ ول.
تواب د بام پر دودکش مټ ولګاوه، یو دم شاته لاړ، له دودکشه سرې غومبسې راووتې.
تواب په منډه له بامه کښته شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

ملک وويل:

_چا نه و درته ويلي!

د تواب شونډې وخوځېدې:

_بمبرې (غومبسې) وې.

کلیوالو وخندل.

_تواب ویالې ته ور وګرځېد، یوه لپه رنې اوبه يې مخ ته ور واچولې، اوږه يې درنه شوه.

جُوجُو وويل:

_څه خبره ده؟

تواب په بیړه شاوخوا وکتل، کليوال ليرې و:

_مرکه ده.

_هغه د چرګو پر سر د مړي کیسه؟

_هو.

د موټر هارن واورېدل شو، تواب په پښو ودرېد، له تنګې کوڅې درې موټره راووتل. دروازې خلاصې شوې، ټولو سپینې او ژېړې لونګۍ تړلې وې، ملک او کلیوال مخکې ورغلل، غېږې يې ورکړې، پر لیکه هوارو توشکو کېناستل.

جُوجُو وويل:

_په دې خلکو کې مې ایله د خیر کار ولید، پخلاینه ښه ده.

تواب غلی و.

جُوجُو وويل:

_نږدې نه ورځو؟

تواب له توت سره ودرېد.

یوه کلیوال وويل:

_وه هلکانو، هلی شاباس، دا ځای ستاسو له پاره نه دی، ورشئ، چای راوړئ.

تواب او څو نور هلکان لیرې شول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

جُوجُو وويل:

_غم مه کوه! زه يې احوال درته راوړم.

د تواب اوربه سپکه شوه.

* * *

تواب کوټې ته ورغی، جُوجُو په تاخچه کې ځړېدلی سر ناست و.

تواب وويل:

_څه وخت راغلې؟

ځواب يې وانه ورېد.

تواب ، کمپله پر پښو ورکش کړه، اورږد پرېووت.

جُوجُو وويل:

_دې ته نو انصاف نه شو ويلای.

تواب کېناست.

جُوجُو وويل:

_اجب منطق، قتل ورور وکړ، په بدۍ کې يې خور لاړه.

تواب ورو وويل:

_په دې خبرو پسې مه ګرځه!

جُوجُو وخندل:

نو تاسو په کومو خبرو پسې ګرځئ! څه ته ارزښت ورکوئ؟

يو دم يې بسترې ته ور ټوپ کړل، دېوال سپينې رڼا ونيو.

جُوجُو وويل:

_دلته مې ځينې يادداښتونه ليکلې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

۱۵٤٤ کال، د تور ستوري دولسمه.
غلی شو، تواب ته يې وکتل، ويې ویل:
_ستاسو په حساب د ۱۳۹۲ ل کال د ثور دوهمه راځي. غوږ شه، د همدې ورځې یو یاد داښت درته لولم.
تياره وه، پر پاخه سړک مې څو موږکان ولیدل، ورغلم، له موټرو د غنمو لوېدلې دانې يې ټولولې. یوه موږک ته مې وويل چې موټر به مو ووهي، را یاده يې کړه چې بېغمه اوسه، امنیت خراب دی، له ماښامه وروسته موټر نه شي را وتلی. کرپا مې واورېده، ورغلم، د پاخه سړک پر غاړه څو خړ دوکانونه ولاړ ول. غوږ مې ونیو، کرپا د پایې له سره راتله، ځیر شوم، انسان و، د برق له پایې يې یو څه خلاصول.
د یوه دوکان تر مخ په خاورو کې پراته سپي ته مې چونډۍ ور ولګوله، سپي ټوپ کړل، لیرې ودرېد، په وارخطایې يې وویل:
_فکر مې وکړ چې انسان دی.
بېرته خپل ځای ته راغی، وربوز يې پر خاورو ولګاوه، سترګې يې پټې کړې.
ومې ویل:
_دا سړی څه کوي؟
سپي خوله خلاصه کړه، اوږد اړږمی يې وایست، په خوبولي غږ يې وویل؛
له خوبه مې مه باسه!
مجبور مې کړ .
سپي په پټو سترګو وویل:
_څه موده مخکې دلته یوه موسسه راغله، شمسیانې يې ولګولې. ښه و، مصرف يې نه غوښت، د لمر په واسطه يې بېټرۍ چارجېدلې، د شپې به سلګونو ګروپونو سپینه رڼا کوله، ټول بازار يې روښانه کړی و. خو له څو ورځو راهیسې د همدې بازار د پوستې عسکر پرې اموخته دي، هره شپه درې، څلور شمسیانې او د هغوی بېټرۍ خلاصوي، پلوري يې، ما په خپله ولیدل، کومندان يې پیسې شمېرلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

جوجُو غلی شو، رڼا ته یې لاس ور ووړ، ویې ویل:

_بله پاڼه مې راواړوله.

د تور ستوري دیارلسمه:

سهار وختې مې په سفینه کې لیکلی تحقیق سماوه چې یو لوی درب شو، په بیړه د باندې ورغلم. تیاره وه، هېڅ هم نه ښکارېدل، د مرغانو د وزرونو شنهاری مې واورېد، پورته وختم، څو وارخطا هیلۍ مې ولېدې. یوې ته مې د درب یادونه وکړه، له وېرې یې ژبون وهل شوی و، خو بلې راته وویل چې د پاخه سړک خواته ورشه.

هماغسې مې وکړل، دوړه لا نه وه ناسته، نږدې ورغلم، د اوبو پر سر تړل شوی شل متره اوږد، پوخ پل ماته ملا پروت و.

لیرې په ونو کې پاڼې وخوځېدې، هماغې خواته مې مخه کړه، دوو کسانو منډې وهلې، اوږدې ږیرې یې درلودې، یوه یې د موټر بېټرۍ په لاس کې نیولې وه، بل په روان حال کې نری سیم ټولاوه.

دوی تر نږدې باغه په منډه ول، خو کله چې تر پخڅې واوښتل، تګ یې عادي شو، یو بل ته یې د پله د نړېدو مبارکي ویله.

جُوجُو غلی شو. ورو یې وویل:

_دې ته وایي وطندوستي.

تواب رڼا ته کتل.

جُوجُو وویل:

د تور ستوري څوارلسمه:

دا خلک تل په غوسه وي، هوارې ټنډې مې نه دي لیدلې، په سمه خبره کې یې کاوړ ګډ دی. دوی خندا نه پېژني. که یې خندلي هم وې نو د نورو د سپکاوي له پاره یې خندلي دي. یو ماښام یوه جومات ته ور وګرځېدم، لویان او ماشومان ناست ول، د یوه ماشوم باد پرې شو، ټولو وخندل، ډېر هومره چې سترګو یې اوښکې وکړې، ماشوم ژړل، خو د خندا غږ د هغه تر ژړا ډېر لوړ و. د یوه سړي له ډېرې خندا سا بنده شوه. له

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

لمانځه وروسته هماغه سړی تر ټولو مخکې له جوماته ووت. پسې ورغلم، د ساراګشت له پاره یوې کنډوالې ته ورغی، هوا یې دومره خرابه کړه چې په کنده کې د ناست ملخ زړه وچاودید، خو ده ونه خندل، برعکس، قواره یې جدي ښکارېده.
بله ورځ یوه ښځه له خرې ولوېده، پر ړنګه ونه ناستو کسانو له ډېرې خندا خپلو تشو ته لاسونه نیولي وو.
په هماغه مازیګر مې په یوه بل کلي کې ډله ځوانان ولیدل، نږدې ورغلم، په یوه لیوني پورې یې پلاستیکي خلطه غوټه کړې وه، لکۍ یې ورته ویله، د خندا له لاسه په هماغه خوا مرغۍ نه ورتلې، پر اخوره ولاړ خره هم خندل، خو د هغه خندا منطقي وه، خره د انسانانو په ساده توب پورې خندل.
جُوجُو غلی شو، تواب ته یې وکتل، ویې ویل:
_کوم کار مو سم دی؟
تواب وچې سترګې ورته نیولې وې.
جُوجُو وویل:
_د خپلو یاد دښتونو بله برخه به درته ولولم.
یوه ورځ یو څه لیرې لاړم، د وهل شویو ځنګلونو په اړه مې تحقیق کاوه. سوی او ګیدړه مې وغږول، ویل یې چې د اوسېدو ځای نه دی ورپاتې،غرونه لوڅ شول، انسانانو ټولې ونې خرڅې کړې.
د څېړې د یوه سپېره نیالګي پر ښاخ کېناستم، لاندې د سیند اوبه له لویو ډبرو سره لګېدلې، شنېهارې یې خوت. ناڅاپه مې یوه پېغله ولیده، سر یې لوڅ و، په منډه کې یې تور وېښته یوې بلې خواته کېدل. یو ځای ودرېده، شاته یې وکتل،لویې ډبرې ته یې ولې ولګول.
نږدې ورغلم، لوڅو پښو یې په تېرو ډبرو د وینو څاڅکې پرېښي ول، نجلۍ تېزه تېزه سا وهله، باد یې تور وېښته پر سپین مخ راوستل، نجلۍ پر مخ لاس تېر کړ، خو لا یې هم پر شونډو په پرته وینه کې څو تور وېښته سرېښ ول. ناڅاپه ډز شو، له تیرې وړه ټوټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

بېله شوه. نجلۍ منډه واخیسته، خو په دوهم ډز ځای پر ځای ودرېده، څنگنونه یې پر ورو تیرو ولگېدل، له ولیو څخه یې وینو داره وکړه، رنگه شوه، خړې ډبرې سرې شوې.

شاوخوا مې وکتل، دوو ځوانانو منډې راوهلې، یوه یې ټوپک درلود. نږدې راغلل، د ټوپک له نلۍ څخه د سوځېدلو باروتو بوی ته.

مړه نجلۍ یې تر لاسو او پښو ونیوله، خړو اوبو ته یې ور خوشې کړه. پسې ومې کتل، تر یو څه ځایه روانو ځگونو تور وېښته ورسره وړل، وروسته ډوب شول.

په ځوانانو پسې تر کلي ورغلم. د نجلۍ مور بدې ورځې کولې، وېښته یې شکول، کیسه مالومه شوه، د نجلۍ له خولې راوتلي و چې یو ځوان ورباندې گران دی.

جُوجُو غلی شو. تواب ته یې وکتل، ویې ویل:

ـ وروښو یې ووژله. اه! دا خلک دومره مظلوم دي چې ان د گرانښت حق هم نه لري.

تواب رډې سترگې ورته نیولې وې.

جُوجُو وویل:

ـ بله پاڼه به راواړوم.

دلته له قسمه پرته خبره نه کېږي، ((په کوران که درواغ درته وایم، خدای مې دې ووهي که مې غلطه خبره کړې وي، په الله قسم که مې پیسې بېرته درنه کړې...)).

اه! دا خلک څومره پر یوبل بې باوره دي.

یو بل ټکی، دلته ژوند څومره بې هدفه دی. بس وخوره، ویده شه، اولاد پیدا کړه او کوڅې ته یې وسپاره، نه یې د ساتلو غم ورسره وي او نه هم د تربیې. تنکي ځوانان یې په کنډوالو کې ناست وي او په غرویو (ورغویو) کې چرس میدوي. بس! سپېره وړه، ورېښمینه لونگۍ او د ژمي یو پسه لاندی یې ټول ژوند دی.

تر اوسه مې داسې څوک ونه لید چې بل ته یې خیر ور رسېدلی وي. برعکس، د یو بل پښې وهي، لوی دښمن یې تر ټولو نږدې خپل (تربور) دی. تل په بدو پسې گرځي، ټول فتواوې ورکوي، مړ کړه، وتړه، اوبو ته یې واچوه، هر یو یې سیاستوال دی، له سهاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

تر بېګا یوه پاچاهي ړنګه کړي او بله جوړه، اه! دوی د خوشالۍ له پاره هېڅ هم نه کوي، خو غم په پیسو اخلي.

جُوجُو غلی شو، تواب ته يې وکتل، ویې ویل:

_ډېرې خبرې مې وکړې؟

خرهاری يې واورېد..

جُوجُو پر دېوال لاس تېر کړ، رڼا ورکه شوه.

ویې ویل:

_څه بېغمه خلک دي.

ورک شو.

* * *

غرمه وه، تواب د کچالو جویې ته اوبه ور پرېښودې، پر پوله ورته کېناست، پزه يې کش شوه.

جُوجُو وویل:

_دهقان مو زوړ دی، مرستې دې خوشاله کړم.

د تواب تندی تریو شو:

_هغه ته يې ځواب ورکړ!

_ولې؟

_پرون مې پلار د وړو کندو بېځایه کاوه، دهقان ته يې احوال ور ولېږه، خو هغه ویل چې ناروغه دی.

_بیا؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

_نیکه ته غوسه ورغله، سرې یې راوغوښت، ورياده یې کړه چې نور یې په پټیو کې ونه ويني.
جُوجُو وویل:
_ نو د کندو بېځایه کول خو د دهقان کار نه دی.
د تواب شونډې وخوځېدې:
_له دهقان سره یې په اوله کې ویلي و چې بېگار به وړي.
_واضح یې کړه!
_دلته پر دهقان نور شرطونه هم اېښودل کېږي. د بادار کور ته د غنمو او پروړې وړل، ژرنده، د بامونو کاگل ....
تواب په بیړه ولاړ شو، بېل یې ور واخیست، جوارو ته اوښتې اوبه یې وتړلې.
جُوجُو وویل:
_بېگا ډېر بې خوبه وې.
تواب غلی و.
جُوجُو وویل:
_بېگا ناوخته د هغې نجلۍ کور ته لاړم چې په بدو کې یې ورکړه. پوهېږې! ځان وژني.
تواب په رډو سترگو ورته وکتل.
جُوجُو وویل:
_نجلۍ د تناره په خونه کې یوازې ناسته وه، کاسې، پیالې، دسترخوان، مالگه، مرچ، هر څه تیت او توشپلي پراته وو.
نجلۍته مې وکتل، پر مخ یې تورې لیکې ښکارېدلې. نږدې ورغلم، په اوښکو کې یې رانجه گډ و.
د موږک ژړا مې واورېده. په دېوال کې جوړ شوې غار ته ورننوتم، یوه کوچنۍ موږک ژړل، په روڼ پلاستیک کې یې د غنمو د پرتو دانو خواته زورونه ور وهل، خو مور یې تر لکۍ ټینگ نیولی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

ماشوم مې په لوړه نه لوربده، پلاستیک ته مې لاس ور وغځاوه، خو د موږک مور یودم چیغه کړه!

_پام!

په حیرانۍ مې ورته وکتل.

د موږک مور وویل:

_زهر دي.

لاس مې راټول کړ.

د موږک مور وویل:

_په دې زهرو موږکان وژني، خاوندمې تېره میاشت همدا د غنمو رنگېدلې دانې وخوړې، شېبه وروسته یې په گېډه درد شو، سپین نس را واوښت.

په خبره کې یې ور ولوېدم.

_نو دا زهر دلته څه کوي؟

د موږک مور وویل:

_لومړۍ مې زوی تر لکۍ ونیسه.

هماغسې مې وکړل.

د موږک مور د باندې ووته، خو ماشوم ژړل، زورونه یې وهل او د غنمو دانې یې غوښتې.

د موږک مور د وچې ډوډۍ له یوې وړې ټوټې سره بېرته راغله.

کوچنی غلی شو، ډوډۍ یې ور واخیسته، کونج ته کرار پرېووت.

مور یې وویل:

_مازیگر مې د نجلۍ چیغې واورېدې، د اور د خونې کړکۍ ته ور وختم، نجلۍ په چوتره کې ناسته وه، په لندو سپینو پایڅو پورې یې توره خاوره ښکارېدله.

مور یې راغله، د نجلۍ سر یې په خپل ټټر پورې ونیو، پر خړو غومبورو یې اوښکې روانې شوې. وروسته یې نجلۍ ولاړه کړه، دواړه کوټې ته ننوتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

زړه مې بې طاقته شو، د اور له خونې د باندې ووتم. په انګړ کې مې د نجلۍ پلار ولید، خپلې وړې لور ته په غوسه و، ویل یې چې زانه چا خبره کړه؟

وړې نجلۍ په وارخطایۍ وویل چې له زانې سره کاریزه ته تللې وه، دواړو منګي ډک کړل، کور ته د راتګ په حال کې مو د حاجي تور وړه لور ولیده، غوا یې اوبو ته ور وستله، زانې ته یې وویل چې په بدو کې یې ورکړې. زانې چیغه کړه، له اوږې یې منګی ولوېد او د کور خواته یې منډه راواخیسته.

د زانې پلار یوه شېبه ولاړ و، بیا یې د ابدان څوښکي ته بدنۍ ونیوله ، اودس یې وکړ او له انګړه د باندې ووت.

کوټې ته ورغلم، زانه پر کټ ناسته وه، سلګۍ یې وهلې.

مور یې په خواره خوله وویل:

_قسمت به دې همداسې و.

زانې یودم چیغې کړې:

_ هغه سړی تر پنځوسو کلونو اوښتی دی، بله ښځه هم لري.

د زوی ژړا مې تر غوږ شوه او له هغه ځایه راووتم.

موږک غلی شو.

ومې ویل:

_ټوله کیسه راته ووایه.

موږک چیغه کړه!

_مه!

یو دم یې زوی له لکۍ ور کش کړ.

ور ومې کتل، د زوی تېره نوکان یې لا په پلاستیک کې بند و.

د موږک مور خپل زوی ته پاتې ډوډۍ ونیوله، زوې یې پر وچه ډوډۍ خپل تېره غاښونه ټینګ کړل، خو لا یې هم ګردې وړې سترګې له غنمو نه اړولې.

د موږک مور وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

ليکوال: نصيراحمد احمدي

_تر ماخوستنه دلته وم، د لوښو کړپا مې واورېده، ورغلم، په سرای کې لاټين بل و، زانې ناولي لوښي پرېمينځل. د جارو تر شا پټ شوم، زانې ته مې وکتل، په سرو سترگو کې يې د لاټين رڼا ښکارېدله.

وروسته يې ډک تشت پرېولي لوښي د اور خونې ته يوړل، پسې ورغلم، زانې د ټکري پيڅکې ته ور لوېدلې غوټه خلاصوله. زړه مې خولې ته راغی، دې د موږکانو د زهرو پلاستيکي خلطه پر غولي کېښوده. کيناسته، دغنمو رنگ شويو دانو ته يې وکتل، يودم يې چيغه کړه.

زانې تر ډېرو ژړل، وروسته سلگيو واخيسته، پورته يې وکتل او لاسونه يې لپه کړل.

ما يې غږ نه اورېده، خو د نجلۍ شونډې خوځېدلې.

د هغې سترگو ته مې وکتل، رانجه يې اوښکو وهلي و.

بيا يې پلاستيکي خلطه ور واخيسته، ورغوی يې د غنمو له دانو ډک کړ. خولې ته يې ور ووړ، ناڅاپه کړپ شو، ژر يې ډک غروی (ورغوی) بېرته په پلاستيکي خلطه کې تش کړ، د باندې ووته.

ورغلم، پاکټ مې تر ژۍ ونيو او غار ته مې راکش کړ. .

له چوترې نرۍ غږ راغی، مور يې زانې ته په غوسه وه چې په لوړه ويدېدل ښه نه دي.

د زوی زگېروی مې واورېد، په خوب کې يې د پزې وړه، سره څوکه يوې بلې خواته کوله، پوه شوم چې د غنمو بوی پرې لگېدلی و.

يو دم پيالې وکړنگېدې، ورغلم، زانه په زهرو پسې گرځېده، د پلاستيکي فرش څنډې يې واړولې، پريمينځلي لوښي يې سره تيت کړل، تاخچه يې وکته، يو دم يې کوکه کړه، د مرچو او مالگې ډبلي يې لاندې راوغورځول، کونج ته غلی کېناسته.

بس، همدومره.

جُوجُو غلی شو، ليرې د بايسکل زنگ وکړنگېد. جُوجُو د کچالو د بوټي تر پاڼو ور وکتل، په نرۍ لاره کې ډنگر سړی ولاړ و.

سړي په لوړ غږ وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

_نیکه دې په کور کې دی؟

تواب ورغبر کړل:

_هو! خیریت و؟

_د حاجي ستار د لور جنازې ته یې غوښتی.

_کوم ستار؟

سړي پر بایسکل پښه واړوله. په تګ کې یې وویل:

_د ړنګ کاریز د کلي.

تواب ودرېد، چیغه یې کړه!

_کومه یوه؟

د سړي غبر د بایسکل د ټیم له ټکا سره ګډ شو:

_هغه چې پرون یې په بدو کې ورکړه.

جُوجُو وویل:

_اه!

ورک شو.

*   *   *

ماسختن تواب د نیکه پر لاسونو اوبه ور اچولې چې بدنۍ کره شوه.

نیکه چیغه کړه:

_ړوند یې، درۍ دې لنده کړه.

تواب غلی و. تره ته یې وکتل، سترګې یې له غوسې ډکې وې. تواب د نورو پر لاسونو هم اوبه ور واچولې، تر چوترې ښکته شو، چلمچي یې تش کړ، اوبه یې درنه شوه.

تواب په غوسه وویل:

_بدنۍ د ناستي ځای نه و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

ـــــــــــــــــــــــــــــ لیکوال: نصیراحمد احمدي

جُوجُو په خبره کې ور ولوېد:

_بیړه لرم، باید خبرې وکړو.

تواب وویل:

_ټول ناست دي، کوټې ته نه شم تلای.

له چوترې یې د پلار له غوسې ډک غږ راغی:

_له ځان سره مه بونګېږه! سمه خبره وکه!

تواب وارخطا شو:

_څه! څه مې نه دې ویلي.

چوترې ته ور وخوت، غلی کېناست.

نیکه چیغه کړه!

_بلا! وه بلا! د لمانځه ناوخته شو.

له دالانه ښځینه وارخطا غږ راغی:

_چای دم دی، یوازې پیالې مینځم.

چوپه چوپتیا شوه، د تناره له خونې د پیالو کړنګا راتله.

نیکه په غوسه وویل:

_کم عقله نجلۍ! ځان یې زندۍ (غرغره) کړ، نه د دې دنیا شوه نه د هغې.

د تواب غوږ وتخنېد، جُوجُو وویل:

_ورته ووایه چې دا دنیا خو تاسو ور خرابه کړه.

تواب په غوسه وویل:

_چوپ!

د تواب پلار یو دم چیغه کړه!

_خره!

سرې چپلکې ته لاس ور وغځاوه، تواب ټیټ شو، چپلکه پر یوه کوچني هلک ولګېده.

هلک په چیغو د اور خونې ته منډه واخیسته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

د تواب پلار لاس ور وغځاوه، تواب یې له ښی پښې کش کړ، تواب غبرګې څنګلې خپل مخ ته ونیولې، درنه څپېړه یې غوږ ته سیخه شوه.

نیکه چیغه کړه!

_مه! هلک دی.

د اور له خونې وارخطا ښځې راووتې.

د تواب پلار شاته شو.

تواب په ژړغوني غږ وویل:

_په کوران که مې نیکه ته ویلي وي.

تره یې چیغه کړه!

_مخ دې تور، ټولو واورېدل.

تواب منډه واخیسته، کوټې ته لاړ، په تیاره کې غلی کېناست.

د جُوجُو خواشینی غږ یې واورېد:

_وښه!

تواب وسونګېد.

جُوجُو وویل:

_مه ژاړه، هسې هم خفه یم.

تواب چیغه کړه!

_دا وخت نو د پوښتنې و؟

جوجُو وویل:

_نن شپه ځم.

تواب نیغ کېناست:

_ولې؟

_تحقیق مې خلاص شو.

_بیا به دې ووینم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

ليکوال: نصيراحمد احمدي

_نه شم راتلای، دلته د خوشالۍ خبره نشته، تر دې ځایه د غر ماشين هم ښه دی.
خو تا زحمت راسره و ايست. مننه.
جُوجُو ورک شو.

* * *

تواب له وچو پاڼو د انگورو څو ژېړې دانې ور ټولې کړې، خولې ته يې واچولې، د پولې پر سر غلی کېناست. شاوخوا يې وکتل، په تاکونو پورې لا يوه، نيمه وچه پاڼه باد وهله.
تواب چيغه کړه!
_اررې!!!
پسونه د باغ دروازې ته ور روان ول.
تواب له ځمکې يوه لويه لوټه ورپورته کړه، لوټه د دروازې په زنگ وهلي اهن چادر ولگېده، پسونه بېرته راوگرځېدل. تواب کېناست، سر يې وځړېد، له ځمکې يې يو خلی ور پورته کړ، پر خاورو يې څو ليکې و ايستې.
څنگ ته يې وکتل، يو دم يې چيغه کړه، تر پولې يې ټوپ واچاوه، ودرېد. ورمېږ يې کوږ کړ، جُوجُو ځړېدلی سر ناست و.
تواب وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

ـله ما خو دې زړه وایست.

جُوجُو غلی و.

تواب وویل:

ـڅه وخت راغلې؟

جُوجُو سر پورته کړ:

ـنه اورم!

ـڅه وخت راغلی؟

جُوجُو په لوړ غږ وویل:

ـغوږونه مې درانه دي، ستاسو په حساب درې ساعته د غږ په ماشین کې وم.

تواب د جُوجُو تر څنګ کېناست. هغه ته یې وکتل، په شنه سترګه کې یې پخوانۍ ځلا نه وه پاتې.

جُوجُو وویل:

ـد ځمکې د کرې له څنګه تېرېدم، را په یاد شوې.

تواب په حیرانۍ ورته کتل:

جُوجُو وویل:

ـکور ته مو ورغلم، نیکه دې په کمپله کې ځان پټ کړی و، ټوخل یې. بیا مې د اور کوټه درپسې وغوښته، خو هلته هم نه وې، له غوا مې پوښتنه وکړه، ویل یې چې باغ ته یې پسونه بېولي دي.

جُوجُو غلی شو، په ښي اوږده غوږ کې یې ګوته ننه ایسته، لاس ته یې ټکان ورکړ، ویې ویل:

ـپه دریو، څلورو میاشتو کې لوی بدلون راغلی دی، هغه ولاړ فصلونه، شنې پاڼې، رنګارنګ مرغان، هېڅ هم نشته، هره خوا سپېره ده.

تواب وویل:

ـمنی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

ليکوال: نصيراحمد احمدي

جُوجُو غوږ ور نږدې کړ.

تواب چيغه کړه!

_منی دی.

جُوجُو يو دم شاته شو، ويې ويل:

_دومره هم نه.

غلی کېناست. ويې ويل:

_جزا يې راکړه.

تواب په حيرانۍ ور وکتل:

_ولې؟

_نه يې منله، ويل يې چې دا هر څه دروغ دي.

تواب وويل:

_څه؟

_تحقيق يادوم، د منلو وړ نه ورته ښکارېده.

تواب په حيرانۍ ورته کتل:

جُوجُو وويل:

_تحقيق مې معلم ته ور وسپاره، خوشاله وم، د ښو نومرو تمه مې درلوده، خو په سبا يې د مکتب ادارې ته ور وغوښتم. د مکتب مدير او معلمين په غوسه ښکارېدل. ټول په يوه خوله ول چې تحقيق دروغ دی. حيران شوم، د وضاحت غوښتنه مې وکړه. د ستورو پېژندنې معلم ولاړ شو، ويې ويل:

_مدير صاحب! زه تېر کال ځمکې ته تللی وم، ډېرې برخې مې ولېدې، اوسيدونکو يې سم ژوند درلود، په مينه پوهېدل، له يو بل سره يې همکاري کوله، خپل وطنونه ورباندې گران وو، غلا، نورو ته په سپکه کتل، ظلم او وحشت يې بد ياداوه. ما په ځمکه کې داسې څه ونه ليدل، لکه جُوجُو چې ليکلي دي.

جُوجُو غلی شو، سرېې وځړېد، ويې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

_د ځمکې په کره کې مې د افغانستان نخشه ور وښوده، خو یوه هم باور نه کاوه.
د اخلاقو استاد له مدیر نه د پوپو د راوستلو اجازه وغوښته. پوپو تر ما یو صنف مخکې دی، په درس کې مثال نه لري، درې پرله پسې صنفه یې د فکر پاڼه جایزه وړې.
پوپو راغی او په احترام ودرېد.
د اخلاقو استاد، مدیر ته وکتل:
_پوپو تېر کال ځمکې ته تللی و. په تحقیق کې یې مختلف هېوادونه یاد کړي دي، که مو اجازه وي، نو زه به له پوپو څخه څو پوښتنې وکړم.
د مدیر شنه سترګه ورپېده.
د اخلاقو معلم پوپو ته مخ ور واړاوه:
_د جُوجُو تحقیق مې مطالعه کړ، لیکلي یې دي چې انسانان د نجونو د تعلیم مخالف دي.
پوپو وویل:
_داسې نه ده، زه د بنګله دېش په نوم یوه وطن ته لاړم. یوه کورنۍ مې ولیده، له نیستۍ د سړک په لوی پلچک کې اوسېدل. خو په نجونو او هلکانو یې درس وایه، په تحقیق کې مې هم لیکلي دي، په همدې کور کې څلور ماشومان اوسېدل، درې یې نجوني وې، مور به یې هر سهار وېښته ور چوټي کړل او د مکتب جامې به یې ور واغوستې. زه په ځمکه کې تر سلو ډېرو هېوادونو ته تللی یم، په خوار او شتمن، کافر او مسلمان کې مې داسې څوک ونه لیدل چې د نجونو له مکتب سره مخالف وي.
د اخلاقو معلم وویل:
_جُوجُو لیکلي چې دې خلکو مینه نه پیژندله، تل یې د یوبل پښې وهلې، کرکه،دروغ او غلا پکې حاکمه ده.
پوپو یو دم وخندل، غلی شو، ښښنه یې وغوښته، ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

ـدا نو د منلو وړ نه ده. زه په ډېرو ځایونو وګرځېدم، خو په انسانانو کې مې کرکه ونه لیده. دوی له یو بل سره په مینه ژوند کوي، یو وخت یوه افریقایي هېواد ته لاړم، په روغتون کې مې یوه تورپوستې ښځه ولېده، نه پوهېدم چې څه وربانديې شوي وو، خو د بدن ټولې غوښې یې شړېدلې وې. هر څه یې په بستره کې ول. ما په خپله ولیدل، یوې سپین پوستې نرسي یې ځای ور پاکاوه، وروسته یې تشناب ته یووړه او په خپلو لاسونو یې پرېمینځله. نرسه موسکه وه، په تندي کې یې ان یوه نرۍ ګونځه هم نه ښکارېدله.

پاتې شوه د دروغو خبره. دروغ خو په هر دین کې ناروا دي، انسان مړ که، خو دروغ به ونه وایي.

د اخلاقو معلم وویل:

ـد جُوجُو په تحقیق کې مې ولوستل چې انسان پوچې خبرې کوي.

پوپو وخندل:

ـنه یې منم، ما د ډېرو خلکو خبرې واورېدې. غټه غوسه یې د (وبخښۍ) ټکی دی.

د اخلاقو استاد بله پوښتنه وکړه!

ـد قسمونو په اړه یې څه وایې؟

ـ قسم خپل شخصیت ته تاوان ګڼي، انسان په دې باور دی چې رښتیا خبره قسم نه لري.

استاد وپوښتل:

ـجُوجُو وایي چې د ځمکې خلک په خپل سر یو بل وژني؟

ـنه، هر هېواد خپل قوانین لري، دوی محکمه ورته وایي، د قاضي په نوم یو څوک پرېکړه کوي، خو پرېکړه یې هم هوایي نه ده، تحقیق کوي، شاهدان غوښتل کېږي او که یو څوک مجرم وپېژندل شي، د هغه جرم ته په کتلو سره سزا ورکوي. ما په ډېرو ملکونو کې تحقیق وکړ، خوار او غریب ، ټول خپلو قوانینو ته احترام لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

ليکوال: نصيراحمد احمدي

يوه ورځ مې يو ځای د انسانانو ګڼه ګوڼه وليده، ورغلم، يوه وړه نجلۍ د موټر تر ټاير لاندې وه. مور يې بدې ورځې کولې، ژړل يې. خو موټروان ته يې څه نه ويل. امبولانس راغی، د نجلۍ مړی يې يووړ. د پوليسو موټر ودرېد، موټروان په خپله ور روان شو.

د اخلاقو استاد وويل:

_د ځمکې خلک له حيواناتو سره څنګه رويه کوي؟

_اه! پوښتنه يې مه کوه. هېڅوک حق نه لري چې کوم حيوان ته ضرر ور ورسوي، ښکار بند دی. ان په ډېرو سيمو کې يې د حيواناتو د اوسېدو له ځايه جالۍ راګرځولې دي. انسانان وېره لري چې موټر يې ونه وهي. دوی له حيواناتو سره مينه لري، خوراک ورکوي او ډاکټران يې ورته ټاکلي دي. دوی په حيواناتو وياړي او له ډېرو ليرو سيمو څخه نور خلک د ليدو له پاره ورځي. ما په خپله ځيني افريقايي هېوادونه وليدل، ډېر عايد يې له همدې برخې پوره کېږي.

د اخلاقو معلم وويل:

_خو د جُوجُو تحقيق هغه څه نه دی چې ته يې وايې؟

پوپو ما ته وکتل.

د اخلاقو معلم وويل:

_يوه وروستۍ پوښتنه. جُوجُو ادعا لري چې انسان خپل پل، سړک، مکتب، د برق پايې... له مينځه وړي! انسانان په وطن پالنه کې څنګه دي؟

د پوپو سترګه وځلېده:

_زه به يوه کيسه درته وکړم. په يوه وطن کې مې يو ماشوم وليد، خپل بيرغ ورسره و. منډې يې وهلې، يو دم يې پښه بنده شوه، ولوېد. بېرته په پښو ودرېد، زنګون يېويني و، خو ده په خارو سپېره شوی بيرغ ښکلاوه.

هر انسان له خپل هېواد سره مينه لري، دوی ته هر څه خپل وطن دی. هڅه کوي چې پاک يې وساتي، ښکلی يې کړي او په ابادۍ کې يې برخه واخلي. ما په ځمکه کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

داسې وطنونه ولیدل چې پلونه، سړکونه او تعمیرونه یې د ښینښو په څېر ځلېدل. په دوی کې هغه څوک د احترام وړ دی چې خپل وطن ته ګټور وي.

پوپو غلی شو، ماته یې وکتل، ورو یې وویل:

_نه پوهېږم! ما خو په ځمکه کې یوازې وطن دوستي ولېده. جُوجُو شاید کوم بل ستوري ته تللی وي.

د اخلاقو معلم وویل:

_تلی شې.

پوپو له ادارې ووت.

مدیر د فکر د پانې یوه وړه ټوټه خولې ته واچوله. یوه شېبه غلی و، وروسته یې سر پورته کړ، په غوسه یې وویل:

_جُوجُو په دې ستوري کې لومړنۍ کس دی چې دروغ وايي، ځکه نو باید سخته جزا ووینې. دی تر ټولو د ډېر وخت له پاره د غرِ په ماشین کې واچوئ. له مکتبه هم اخراج دی.

ناځاپه عکسونه را په یاد شول، ښه ثبوت و، د خپل تحقیق د سپینولو له پاره مې اجازه وغوښته، سفینې ته لاړم او له هغه ځایه مې د مکتب ادارې ته برقي عکسونه ور ولېږل.

خوشاله وم، ځان مې د سترګو په رپ کې ور ورساوه، مدیر او نورو استادانو دېوال ته کتل.

د تاریخ استاد پر دېوال لاس تېر کړ، خړه کلا راغله. ویې ویل:

_دا عکس دې له کومه کړ؟

په خوشالۍ مې وویل:

_د تحقیق په وخت کې مې واخیست.

استاد د یوې ماشومې عکس راووست چې په خاورو کې ناسته وه، ببر ویښته یې درلودل او په غاړه یې څو ژېړ پیاز راځړېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

استاد وویل:

_دا؟

ځواب مې ورکړ:

_د تحقیق په وخت کې مې واخیست.

استاد یوه بل عکس ته اشاره وکړه. په عکس کې زاړه او واړه راټول وو، دوه سپي یې سره جنګول، د سپیو خولې او غاړې په وینو کې سرې وې.

ومې ویل:

_د تحقیق په وخت کې مې واخیست.

بل عکس راغی، کوچني کوچي هلک پرتوګ نه درلود، مچان پرې بوڼېدل.

استاد څو نور عکسونه هم واړول، په یوه کې د دوو ماشومانو په وچه ډوډۍ جنګ و، شاته یې ښځو خوشایي تپل، په بل کې د کلي نایي په خاورو کې د ناست بوډا پر پښه داغونه اېښودل، بل...

مدیر وویل:

_بس دی، پوښتنه دې وکړه!

د تاریخ استاد خپل غټ غوږ وګراوه، شنه سترګه یې وځلېده، ورو یې وویل:

_ټول دروغ دي.

په خبره کې یې ور ولوېدم.

_تاسو ولې دومره بې باوره یاست؟

مدیر چیغه کړه!

_ادب.

غلی شوم.

د تاریخ معلم له مدیر نه اجازه وغوښته، ماته یې وکتل، ورو یې ویل:

_زه د انسانانو په حساب درې سوه کاله مخکې ځمکې ته تللی وم، هغه وطن ته لاړم چې ته یې اوس د تګ ادعا لرې. هماغه وخت لا دې خلکو د خټو په کورونو کې ژوند

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

کاوه، در په دره، وړې او بې تعلیمه ول، ژوند يې په سخته تېرېده، هېڅ سهولت يې نه درلود. هغه وخت يې هم اور په خوشايو بلاوه، امکان نه لري چې په دريو سوو کلونو کې دې څوک بدل نه شي.

د تاريخ معلم غلی شو، شنه سترګه يې وځلېده، ماته يې وکتل، ورو يې وويل:

_رښتيا ووايه، د درې سوو کلونو مخکې عکسونه دې له کومه کړل؟

دا خبره نو د زغملو نه وه. پر دېوال مې لاس تېر کړ، ستا د نيکه عکس مې ورته راووست چې له ټيوټا موټر سره ولاړ و. د تاريخ استاد ته مې وويل:

_اوس نو مه وايه چې درې سوه کاله مخکې، موټر هم ول.

د تاريخ استاد عکس ته وکتل، په زوره يې وخندل:

_کوټ، کوټ کوټ... د عکس په جوړولو کې جوړه نه لرې.

يو دم يې پر عکس لاس کېښود، جدي څېره يې ونيوله، په زوره يې وويل:

_مدير صاحب! د عکس تر شا ډېران او ړنګ دېوالونه دي. خاورې، خړ کورونه، په خاورو کې بې پرتوګه ناست خيرن ډنګر ماشومان، سپېره مخونه، پر دېوال سرينښ ګرد ګرد خوشايي... ټول هغه څه دې چې ما درې سوه کاله مخکې ليدلې وو، دا يې بله ګناه. جُوجُو د موټر عکس په درې سوه کاله مخکې عکس کې ګډ کړی دی.

مدير ولاړ شو:

_پرېکړه هماغه ده. له مکتبه اخراج او د غړ په ماشين کې اېښودل.

چيغه مې کړه!

_نه يې منم!

د ستوري پيژندنې استاد په پښو ودرېد، شنه سترګه يې را واړوله، ورو يې وويل:

_ اقرار وکړه! له دروغو څه نه جوړېږي.

ومې ويل:

_خو تحقيق او عکسونه دواړه رښتيا دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

د ستورو پېژندنې استاد پر دېوال لاس تېر کړ. عکس راغی. پاک او ښکلی ښار و، د لمر رڼا د هسکو تعمیرونو ښیښې ځلولې، تر شنو ونو لاندې پر تور پاک سړک منظم پرېولي موټر روان ول.

استاد وویل:

_دا عکس مې څه موده مخکې د ځمکې له یوې برخې واخیست.

بل عکس یې راووست. شنې ونې وې، د سرو او ژېړو گلانو په مېنځ کې څو خوشاله ماشومانو ټال خوړ، له رنگه او جامو پاک او تازه ښکارېدل.

بل عکس راغی. له تورو حجابونو د پېغلو سپین، تازه مخونه راوتلي ول، پر سرو شونډو یې موسکا پرته وه، مکتب ته تلې.

نور عکسونه هم بدل شول، په هوا کې د رېل پټلۍ او تور سړکونه، د طیارو او کمپیوټرو د جوړولو کارخانې، په نس ماړه خلک، شنه او پرېوللي ځنگلونه، د خلکو په مېنځ کې کرارې هوسۍ... ټول هغه څه و چې زما له عکسونو سره یې فرق درلود.

ومې ویل:

_تا یوازې اباد ملکونه را اخیستي دي.

استاد وخندل:

_اه گرانه! د خوارو انسانانو عکسونه هم راسره شته، خو هغه هم ستا د تحقیق خلاف دي.

استاد خپل لاس پر دېوال تېر کړ، عکس راغی، یوې زړې ښځې یوه ببر سري لیوني ته په کاشوغه کې خواړه ورکول.

استاد وویل:

_دا خلک مې په یوه اسیایي غریب هېواد کې پیدا کړل، خو بیا هم ستا د تحقیق تر انسانانو ښه دي، خوار به وي، خو په لیوني پورې پلاستیکي خلطې نه تړي.

یو بل عکس یې راووست:

استاد وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

_دلته یو خوار ړوند بوډا ښکاري، تر سړکه نه شوای تېرېدای، تر څنګ ولاړ سړی یې میلیونر دی، د کیمیاوي سرې کارخانه لري، له خپل موټره څکه راښکته شوی چې بوډا تر سړک واړوي.

بل عکس راغی:

_دلته ګڼه ګوڼه ده، په سلګونو بېوزله خلک د خپل ښار د پاکولو له پاره راوتلي دي. وطن ورباندې ګران دی.

مدیر چیغه کړه!

_بس دی! نورو دلایلو ته ضرورت نه لیدل کېږي، معلومه شوه چې د ځمکې په ټوله کره کې دومره ساده خلک نشته لکه جُوجُو چې په تحقیق کې لیکلي دي.

استاد پر دېوال لاس تېر کړ، عکسونه ورک شول، ماته یې وکتل، ورو یې وویل:

_په خوارو او غریبو، دواړو کې مې نیمایي عکسونه په مسلمانو هېوادونو کې اخیستي وو.

جُوجُو غلی شو. تواب ته یې وکتل ویې ویل:

_د غږ د ماشین جزا مې تېره کړه، خو له مکتبه پاتې کېدل راته سخته وه، پلار مې ورغی، مدیر ته یې خواست وکړ چې زوی ته مې یو بل چانس هم ورکړه. جلسه کېناسته، ویې منله، اوس یې له سره په تحقیق پسې رالېږلی یم.

تواب په خبره کې ور ولوېد:

_دلته تحقیق کوې؟

جُوجُو وخندل:

_اه ګرانه! بیا مې مه شرموه.

ورک شو.

(پای)

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library